

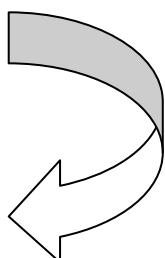
NAPON RIJEČI

LIST UČENIKA ELEKTROTEHNIČKE ŠKOLE

LEONARDO DA VINCI ...

za dalje okreni stranicu!

ELEKTROTEHNIČKA ŠKOLA
Konavoska 2, ZAGREB
ŠKOLSKA GODINA 2011./2012.
Godina 21. Broj 37.

Sadržaj:

Sadržaj:	2
LEONARDO DA VINCI – program za mobilnost i cjeloživotno učenje	3
Put u Englesku	4
Poletjeli smo, osjećao sam se kao da sam u zabavnom parku.....	6
Najviše me se dojmila ljubaznost i srdačnost ljudi u Engleskoj	7
U Portsmouth smo brzo stigli	7
Tijekom leta smo slušali glazbu	8
Nakon 2 sata i 30 minuta sletjeli smo u zračnu luku Heathrow	10
Biti profesor i ravnatelj	11
Dojdi osmaš	14
Ususret natjecanjima	14
Natjecanja u našoj školi	15
NET COMPETITION 2012	15
Netacad Excellence 2012.....	16
Prostori za SOLARTEUR i KONNEKX nastavu	17
Živo je bilo na Cvjetnom trgu	20
Otvoreni dani škole.....	23
IZ PERA NAŠIH UČENIKA	24
Moja Odiseja	24
Na kraju snaga.....	25
Nisam je vidio nekoliko dana pa sam odlučio otići do nje	25
PRIRODA:	26
<i>utočište usamljenih,</i>	26
<i>izvor ljepote i sklada</i>	26
volim šetati kroz šumu	27
Posljednji Stipančići iz moga kuta	27
Parlaonica:	28
„ PRAVO NA ŽIVOT ILI PRAVO NA IZBOR ŽIVOTA“	28
PEDESETNICA – DUHOVI.....	31
OSVRT NA KAZALIŠNU PREDSTAVU „PROLAZI SVE“	33
Naši talentirani umjetnici, Kristijan Orešković	33
Sjećanje na božićno putovanje u Berlin.....	34
Bruno Šimleša: LJUBAVOLOGIJA i ŠKOLA ŽIVOTA	36
SPORTSKA DOGAĐANJA TIJEKOM ŠKOLSKE 2011./2012.	38
NATJECANJA UČENIKA SREDNJIH ŠKOLA	39
ŠKOLSKA NATJECANJA U ELEKTROTEHNIČKOJ ŠKOLI (MEĐURAZREDNA)	41
Naši talentirani sportaši, Borko Gorgiev	42
Razbibriga - vicevi	43

LEONARDO DA VINCI – program za mobilnost i cjeloživotno učenje

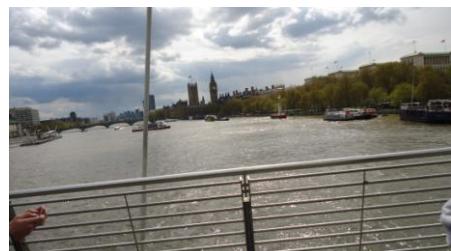
U sklopu ovog programa Elektrotehnička škola Zagreb je svojim učenicima u trajanju od tri tjedna, od 10. do 30. travnja organizirala stručnu praksu i usavršavanje engleskog jezika u Portsmouthu – Velika Britanija. U programu je sudjelovala kao škola partner i Prva srednja škola iz Belog Manastira.

Naša je škola nastupila s 11 učenika u pratnji dva nastavnika, a iz Prve srednje škole Beli Manastir bila su četiri učenika u pratnji jednog nastavnika. Od Zagreba do Londona putovali su zrakoplovom a od Londona do Portsmoutha organiziranim taksi prijevozom. U Portsmouthu su bili smješteni u obiteljima gdje su im bili osigurani smještaj, hrana i javni prijevoz. Prvi su tjedan slušali i usavršavali engleski jezik, a druga dva tjedna išli su na stručnu praksu u razne kompanije iz IT sektora. Mislim da

im je posebno zadovoljstvo pričinjavao, tijekom vikenda, organizirani izlet hidrogliserom do obližnjeg otoka, kao i izlet u London, gdje su razgledavali znamenitosti grada. Za izlet u London učenicima i nastavnicima bio je osiguran vodič i prijevoz. Na samom kraju stručnog usavršavanja učenici su posjetili Sveučilišni kampus u Portsmouthu, u kojem svake godine boravi 23000 stranih

studenata.

Tu su im, uz stručno vodstvo, prezentirani svi resursi koji su studentima na raspolaganju za vrijeme njihova studija. Svi učenici su bili oduševljeni uvjetima koje imaju studenti za vrijeme studiranja u Portsmouthu. Na kraju, svi učenici su dobili Certifikate o usavršavanju engleskog jezika, kao i Certifikate za obavljenou stručno usavršavanje i sudjelovanje na interaktivnim seminarima.

Boravak u Velikoj Britaniji učenicima će, sigurno, ostati u najljepšem sjećanju. Sve što se događalo doživjeli su na poseban način. Neobično iskustvo je bilo i živjeti u obiteljima koje su ih prihvatile kao drage goste. Za aktivno sudjelovanje na stručnom usavršavanju gdje su do

izražaja došle i samostalne aktivnosti. Grad je posebnost koja je ostavila dojam zbog kojega su poželjeli što skoriji povratak i slična druženja. Svi koji su na bilo koji način surađivali s

našim učenicima izrekli su samo riječi hvale na što smo i mi iznimno ponosni. Treba naglasiti da su predstavnici tvrtke, Training Vision koja je organizirala smještaj i stručno usavršavanje, naglasili da su naši učenici izvrsno pripremljeni vezano uz struku i znanje engleskog jezika. Učenici iz Belog Manastira i naši učenici su se, sve vrijeme, međusobno družili i uživali u predviđenim zadacima. Nitko osim nas koji smo ih poznavali nije mogao znati da su iz dvije različite škole što ukazuje na razvijene društvene i socijalne vrijednosti. Imajući u

vidu pripremanje za tako značajan boravak u Velikoj Britaniji nismo ni očekivali nešto drugčije. To se vidjelo na prvom susretu: svi su gorjeli od želje za međusobnim upoznavanjem. Bila je očita želja za nekim novim spoznajama. Promatrajući sve učenike iz Hrvatske osjetila se neka posebna radost. Vidljivo je to bilo već u njihovim pogledima. Njihove oči su otkrivale potrebu za novim što ih očekuje u sredini o kojoj vrlo malo ili

gotovo nimalo ne znaju. Ne mogu, a da ne istaknem da su svi, koji su se uputili na tako daleki put: iz Elektrotehničke škole Zagreb: **Andrija Sacher, Ante Cigut, Antonio Jambrešić, David Punčikar, Dominik Fuček, Marina Prgeša, Mario Antunović, Marko Pavić, Nikola Svetić, Valentina Ileković, Vedran Žeželj i** nastavnici. **Divna Ćurić i Mario Božurić**, a iz Prve srednje škole Beli Manastir: **Duško Findžanović, Ivan Iliškov, Toni Rončević, Vedran Žeželj i** nastavnik **Mario Salai**, pravi mali znanstvenici. Nadajmo se da će ovo putovanje, u pravom smislu riječi, biti prozor u novi svijet. To je put kojim će buduća hrvatska mladež kročiti u nove znanstvene spoznaje. To im od srca želi i redakcija Napona riječi.

Sve informacije u vezi s putovanjem dobili smo iz prve ruke, od naših dragih putnika i budućih pokretača novih, naprednijih ideja profesorice Divne Ćurić i profesora Marija Božurića. Posebno nas raduje što su svojim aktivnostima otvorili vidike našim učenicima, onima koji će spomenute ideje provoditi u djela.

PUT U ENGLESKU

Put u Englesku! Nešto vrlo zanimljivo! Je li to samo pusta želja ili moguće ostvarenje našega sna. U školi se o projektima već uvelike razgovaralo. U početku ništa posebno, samo se razgovaralo. Međutim, počelo se razgovarati i o mogućim putnicima iz redova učenika. Sad je već malo više od

obične konstatacije: Zanimljivo. Zašto? Pa, mogao bi se među putnicima naći i netko od nas. Tko? Kako doći do nekoga tko će reći: „Ideš ti, ili ti...? Javilo se dosta učenika. Rečeno nam je da svi imaju šanse, ali ipak postoje određeni kriteriji. Preostalo je čekati rezultate. Osjećali smo se kao da polažemo neki teži ispit. Na kraju se dogodilo. Idemo u Veliku Britaniju, svima nam zanimljivu zemlju. Pripremali smo se kao da idemo na pet godina. Prije toga smo razgovarali s našim ravnateljem koji nas je, doista ohrabrio. Nakon njegova razgovora osjećali smo se nekako ponosno. Dosta su nam pomogli i razgovori s profesoricom Divnom Ćurić. Ona je profesorica engleskoga jezika, i ranije je bila u Engleskoj. Osvanuo je 10.04.2012. Svi smo stigli na vrijeme u Zagrebačku zračnu luku. Poseban osjećaj je bio doživjeti sve one procedure prije samoga leta. Čini nam se da je trajalo nekoliko sati. Olakšanje: u zrakoplovu smo. Letjeli smo dva sata i dvadeset minuta. Prije slijetanja iz zrakoplova smo uživali u panorami cijelog Londona iz zraka. Bili su to, za nas neobični prizori. Sletjeli smo u Heathrow. Tamo smo u gužvi za kontrolu putovnica čekali oko sat i pol. Ništa strašno. Jedno novo iskustvo. Nakon pregleda putovnica krenuli smo u Portsmouth, grad u kojemu smo odsjedali. To je jedna od važnijih morskih luka u Velikoj Britaniji. Na obali Portsmoutha nalazi se puno muzeja. Najviše ih govori Drugom svjetskom ratu. Iskoristili smo prigodu i neke smo obišli. Grad nam se u početku i nije baš svidio. Kasnije je sve bilo drukčije, bolje. Očekivali smo lijepe sunčane dane, ali, to je ipak

Engleska. Smješteni smo u obitelji. Bilo nam je vrlo zanimljivo. Malo teže smo se navikli na njihovu prehranu. Mi smo naučili jesti i drukčiju hranu i malo obilnije. Sve je to zabavno. Ljudi su jako srdačni tako da nam je to bila prigoda upoznati se s njihovim posebnostima. Engleska nije previše povoljna za Hrvate pa tako ni Portsmouth nije iznimka. Obavljali smo stručnu praksu u Portsmotuhu u različitim tvrtkama koje imaju veze s našom strukom. Bila su to iskustva koja će nam, zasigurno, dobro doći. Praksi smo odradivali svakodnevno, isto kako bismo i u Hrvatskoj. Dnevno smo proveli osam sati na radnom mjestu. Može se reći da smo dosta toga naučili i upoznali radne navike jedne velike i jake države. Odradili smo osamdeset sati prakse. Posjetili smo London i on nam se jako svidio. Kada smo putovali vlakom vidjeli smo tipične engleske krajolike koji su prekrasni. Sve u svemu Engleska je posebna zemlja. Mi smo dosta toga vidjeli i jako smo zadovoljni odlaskom u Veliku Britaniju. Ovim putem se zahvaljujemo svima odgovornima za ostvarenje ovoga projekta, a naročito ravnatelju Ivi Klariću te voditeljima Divni Ćurić i Mariju Božuriću koji su bili od velike pomoći tijekom našeg boravka u Engleskoj.

Mario Antunović, David Punčikar, Dominik Fuček, 3. C

POLETJELI SMO, OSJEĆAO SAM SE KAO DA SAM U ZABAVNOM PARKU

Kasno navečer primio sam poziv. Zvala me je razrednica. Sva puna sreće u glasu pokušavala mi je reći da sam izabran da odradim stručnu praksu u Velikoj Britaniji, i tako sam se ja, sav ushićen i sretan, počeo pakirati za dug put. Prošlo je pet tjedana i bilo je vrijeme polaska. Ujutro u utorak, došao sam na aerodrom. Osjećao sam se loše zbog toga što nikada nisam putovao avionom. Poletjeli smo i osjećao sam se kao da sam u zabavnom

Prvi tjedan imali smo radionicu engleskog jezika. Drugi tjedan odrađivali smo stručnu praksu u tvrtkama računalne opreme. Vikendom smo razgledavali gradove, obale i otoke. Najviše me se dojmio London. Najveći i najbolji grad koji sam ikada video. Građevine, tornjevi, mostovi, sve je bilo jako lijepo uređeno i organizirano. Škole su jako cijenjene. U osnovnim i srednjim školama učenici imaju uniforme, na fakultetima iznimno skupa oprema. Njihovo školovanje i obrazovanje me uistinu zadivilo. Sve u svemu, putovanje je bilo nezaboravno, puno doživljaja i novih iskustava.

U 10. mjesecu počelo se pričati kako se u školi objavljuje natječaj za odabir učenika 3. razreda koji bi zbog svojih postignuća i zalaganja u školi mogli tri tjedna, radno provesti u Velikoj Britaniji. Na ovaj natječaj javio sam se pun entuzijazma, misleći kako bih ja mogao biti jedan od tih učenika. Svakoga sam dana razmišljao o tome. Sanjao sam da sam dobio poziv. Gotovo kao u bajci, san mi se ostvario.

parku. Potisak aviona me je prilijepio za sjedalo i natjerao u smijeh. Pri malo većoj visini vidjeli smo zavičaje Hrvatske, Slovenije, Austrije, Francuske i Velike Britanije. Sletjeli smo u London. Aerodrom je bio ogroman. Dočekali su nas mini-busevi, a od Londona do Portsmoutha smo putovali autocestom. Na prvi pogled izgledalo je da su sve stvari u Velikoj Britaniji obrnute (promet, ceste, način prehrane), ali brzo se navikne na taj način življena.

Cigut, Ante, III. E

NAJVIŠE ME SE DOJMILA LJUBAZNOST I SRDAČNOST LJUDI U ENGLESKOJ

Noć prije putovanja bila sam jako uzbudjena te nisam mogla oka sklopiti. Ujutro je napokon došao taj trenutak da krenem na aerodrom. Pri ulasku u zrakoplov bila sam nervozna. Razumljivo, bio je to moj prvi let. Srećom, sve prošlo u najboljem redu. Bila sam potpuno fascinirana pogledom pri uzljetanju i slijetanju. Na prve neugodnosti smo Marina i ja naišle već prvoga dana. Naime, soba u

koju su nas smjestili bila je malena i samo s jednim krevetom, a drugi je bio na rasklapanje. Kada se rasklopio nije bilo mjesta niti za prolaz. Ma, to je sitnica koja nimalo nije utjecala na lijep i ugodan rad i provod u Engleskoj.

Zahvaljujući, naizgled, neugodnoj situaciji, mi smo još bolje upoznale Portsmouth ; više smo vremena provodile vani razgledavajući i uživajući u kulturnim znamenitostima tog grada.

dojmilo jer sam imala priliku upoznati još jednu kulturu i razgovarati s njom o svemu. Jedino što me se nije dojmilo je vrijeme: Stalno kišovito i prohladno. Dani su nekako sivi i utječu na opće raspoloženje. Sve u svemu mogu istaknuti da su dani provedeni u drugom okruženju jedno novo, divno iskustvo koje će mi, zasigurno još dugo uljepšavati misli o lijepim stvarima u životu. U svakom slučaju ovakvo bih iskustvo preporučila svima. Na kraju se želim zahvaliti svima koji su na bilo koji način doprinijeli da se sve spomenuto i nespomenuto dogodi. Posebno se zahvaljujem našem ravnatelju koji nam je na kraju to i odobrio.

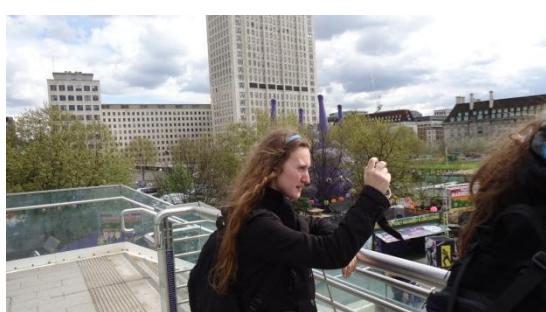

Najviše me se dojmila ljubaznost i srdačnost ljudi u Engleskoj. Kada smo bilo koga pitale za neku informaciju, npr. koji put je najbliži do nekog odredišta, svi bi nam ljubazno odgovorili i pomogli. Nakon nekoliko dana su nas premjestili u jednu jako ljubaznu obitelj u kojoj je već bilo mnogo mlađih iz raznih država. Sobu s nama je dijelila djevojka iz Francuske, to me se posebno

Valentina Ileković, III. E

U PORTSMOUTH SMO BRZO STIGLI

O Engleskoj sam dosad samo slušala i gledala, zahvaljujući dostupnim medijima. Od svega što sam čula najpoznatiji mi je bio onaj dio koji se tiče jezika. Idem u Elektrotehničku školu. Za mobilnost učenika sam prvi put čula još u drugom razredu. To me je jako zainteresiralo. Zbog toga sam se trudila imati dobre ocjene. Kada sam se prijavila za taj projekt Leonardo da

Vinci u trećem razredu, nisam ni sanjala da će biti među odabranima. Kad sam doznala da doista idem u Englesku bila sam jako sretna. Odabранo je 10 učenika iz cijele generacije i ja sam bila među njima. Polazak je bio super, to je bio prvi put da sam putovala zrakoplovom. Tijekom leta iznad Londona vidjela sam panoramu grada koja je uistinu fascinantna. Na aerodromu u Londonu smo proveli više vremena nego što smo bili u zrakoplovu, ali nitko od nas nije bio umoran. Sve nas je uhvatila nekakva euforija i nismo mogli vjerovati da smo stvarno u Engleskoj. U Portsmouth smo stigli brzo. Vozili su nas ljudi koji rade za Training Vision. Tamo smo proveli tri tjedna.

Prvih tjedan dana smo bili na usavršavanju jezika. Druga dva tjedna smo obavljali stručnu praksu. Imali smo puno vremena za razgledavanje grada. Prvih nekoliko dana smo se stalno

gubili i nismo se baš snalazili s kartama, ali kasnije smo već sve znali napamet, jer to nije jako velik grad. Jedan dan smo ishi u razgledavanje Londona, što me se najviše dojmilo. Također smo posjetili sveučilište u Portsmouthu. Sve je izvrsno. Hvala dragom Bogu da sam sve to doživjela. Posebno bih se zahvalila

ravnatelju škole koji mi je, kao i svima nama, odobrio odlazak na put kako bismo stekli nova iskustva. Naravno da ne želim zaboraviti svoju razrednicu, profesoricu Divnu Ćurić, koja se o nama brinula kao prava velika razrednica. Jednako tako nam je od velike pomoći bio i profesor Mario Božurić.

Na kraju, svima koji su na bilo koji način pomogli našem odlasku u Veliku Britaniju velika hvala.

Marina Prgeša, III. B

TIJEKOM LETA SMO SLUŠALI GLAZBU

Jednotjedni tečaj engleskog jezika, te dvotjedni rad u engleskim tvrtkama u povodu projekta „Leonardo da Vinci“, odnosno mobilnost učenika, dogodio se i učenicima naše škole. Ukupno osamnaest ljudi otputovalo je u Englesku, petnaest učenika i dva nastavnika iz naše škole, te nastavnik iz Belog Manastira. Cilj Projekta, između ostalog, je primjena naučenog znanja engleskog jezika u

svakodnevnom životu. U Englesku smo krenuli 10.4.2012., dva dana nakon Uskrsa. U zračnoj luci smo se našli oko 9h ujutro. Svi smo bili

jako uzbudeni jer će nam ovo svima biti prvi put da se vozimo zrakoplovom. U letjelicu smo ušli oko 10h. Žarko smo isčekivali da poleti. Svi smo

gledali kroz prozor. Kada smo poletjeli, strasti su se smirile. Tijekom leta smo slušali glazbu, igrali se na mobitelima te jeli. Bilo nam je neobično jer smo svi osjećali da je bilo malo tjesno. U zraku je bilo čudno. Ipak je to, za sve nas, prvo takvo iskustvo. Ponovno smo se okupili nakon slijetanja kako bismo bili zajedno. Novo iskustvo: prošli smo kroz „check-in“. Red je bio ogroman. Trajalo je oko 2 sata. Nakon toga smo pokupili svoju prtljagu te se „ukrcali“ u mini buseve kojima su nas odvezli

iz Londona u Portsmouth. Tamo smo nakratko stali kako bi nam voditeljica iz Training Visiona dala mapu grada te karte za lokalni prijevoz. Usljedilo je razmještanje po obiteljima. Nedugo potom smo se našli u Training Visionu kako bismo dobili daljnje informacije o tome što ćemo ovdje raditi i što se od nas očekuje. Ostatak dana smo imali slobodno. Sljedeći dan, u 9h, po njihovom vremenu, došli smo u Training Vision na tečaj engleskog jezika. Prvi dan smo imali ukupno 7h tečaja. Sljedeća dva dana smo imali samo 4h dnevno. Cijeli vikend smo imali slobodno što smo iskoristili za istraživanje grada. Ne smijem zanemariti ni

intervju koji su sastavni dio našega programa i boravka u Engleskoj. Naše aktivnosti su trajale sljedeća 2 tjedna. Na taj smo način odradili stručnu praksu. U ova dva tjedna ispunjavali smo dnevnik te *handbook*. Kako bi voditeljica provjerila ispunjavamo li ispravno i *handbook*, s njom smo se u ta dva tjedna našli oko 3 puta. Na kraju ta dva tjedna, u *handbooku* smo trebali ocijeniti naše zadovoljstvo te naša radna mjesta te šefa/šeficu. Također, *handbook* smo morali dati šefu/šefici kako bi on/ona ocijenili nas. 21.4 smo išli u London. Svi smo bili jako uzbudjeni. Išli smo vlakom. To je trajalo oko sat vremena. U Londonu smo vidjeli „Big Ben“, „Buckingham Palace“, „London Eye“, rijeku Temzu te još puno toga. Nažalost, nismo se vozili u poznatim crvenim londonskim busevima. Natrag smo krenuli oko 18h. U zadnji petak, 3 dana prije nego što smo išli natrag u Hrvatsku, smo *handbook* predali voditeljici TrainingVisiona te od nje dobili certifikat za odraćenu

stručnu praksu u trajanju od 2 tjedna. Istog dana smo posjetili University of Portsmouth. To je ogroman sveučilišni kompleks, jako dobro opremljen i to najboljom opremom. Imaju sve: prostor za odmor, prostor za zabavu, dućane, ogromnu sportsku dvoranu te parkiralište, studije ... Jedini problem je što je užasno skupo. Za jednu godinu školovanja treba platiti od 5000 do 8000 funti. Ostatak dana smo imali slobodno kao

i cijeli vikend. Nažalost, cijeli je vikend padala kiša što nam je poremetilo planove. U ponedjeljak ujutro smo morali biti spremni u pola 6 kako bi nas mini busom mogli „pokupiti“. Tu je nastao mali problem. Svi smo bili raspoređeni u različite krajeve grada te umjesto da

jedan mini bus „preuzme“ ljudi iz gornjeg dijela grada, a drugi iz donjeg, oni su radili nasumično. Nastala je mala zbrka. Nama je izgledalo i komično i nekako neugodno. U svoj toj zbrci zaboravilo se na dva učenika. Sve je dobro svršilo jer je trajalo samo oko pola sata. U povratku nije bilo gužve u zračnoj luci te smo se ukrcali bez ikakvih većih problema. Do Zagreba nas je odvajala samo jedna kratka vožnja zrakoplovom od 2 sata i 20 minuta. Svi smo bili sretni što smo vidjeli roditelje nakon 3 tjedna. Školski život i sve drugo nastavlja

dalje svojim tijekom. Nezaboravne su uspomene na sve što smo proživjeli u, za nas, dotad, nepoznatom dijelu Europe. Cjelokupan projekt bio je i više nego uspješan. U Engleskoj smo doživjeli stvari kojih ćemo se sjećati do kraja života. Upoznali smo se s ljudima iz cijelog svijeta, stekli smo nove prijatelje te se zabavili s kolegama iz razreda.

Htio bih se, u ime svih koji smo

sudjelovali u ostvarenju tako značajnoga projekta, zahvaliti ravnatelju škole Ivi Klariću što nam je sve to omogućio, profesorici Divni Ćurić i profesoru Mariu Božuriću koji su nam pružali pomoć kad god je to bilo potrebno, i učinili sve kako bismo se osjećali što bolje. Bez njih bismo teško sve ovo prošli na ovako lijep i uzbudljiv način. Bilo nam je zadovoljstvo družiti se s našim kolegama te prijateljima iz Belog Manastira.

Vedran Devčić, Marko Pavić i Nikola Svetić, svi su učenici 3. D razreda

NAKON 2 SATA I 30 MINUTA SLETJELI SMO U ZRAČNU

LUKU HEATHROW

Svoje putovanje smo započeli 10.04.2012. u zagrebačkoj zrakoplovnoj luci Pleso odakle smo poletjeli prema Londonu. Nakon 2 sata i 30 minuta sletjeli smo u zračnu luku Heathrow i odmah smo znali kako će to biti jedno predivno iskustvo. Po dolasku u zračnu luku čekala su nas dva vozača koji su nas odvezli u Portsmouth gdje smo i bili smješteni u obiteljima. Nakon što smo se smjestili, otišli smo u kratki obilazak grada. Ostatak tjedna smo imali tečaj engleskog jezika. Za vikend smo s profesoricom Ćurić išli u obilazak najvećeg engleskog otoka *Isle of Wight* koji je poznat po mnogim odmaralištima koja sežu još iz viktorijanskog doba, ali i po tome što je bio dom kraljici Viktoriji i mnogim pjesnicima među kojima je i Alfred Lord Tennyson. Sljedeća dva tjedna smo obavljali stručnu praksu u kompanijama koje nam je dodijelila agencija koja je organizirala naš boravak u Engleskoj. 21.04. smo išli u posjet glavnom gradu Velike Britanije, Londonu koji je ove godine i domaćin Olimpijskih igara. Po dolasku u London, prvo smo otišli do Buckinghamske palače gdje smo imali priliku vidjeti smjenu kraljičine

straže. Ulicama Londona smo stigli do Westminsterske opatije, katedrale izgrađene u pretežno gotičkom stilu, koja je poznata po tome što je to tradicionalno mjesto krunidbe i pokopa vladara Ujedinjenog Kraljevstva. Potom smo stigli do Big Bena i Westminsterske

palače u kojoj je smješten britanski parlament. Big Ben je najveći četverostrani sat koji zvoni i treći najviši slobodni toranj na svijetu. Nalazi se pod UNESCO-vom zaštitom kao dio Westminsterske palače. Nakon toga smo vidjeli *London Eye*, 137m visok „kotač“ sa kojeg se pruža veličanstven pogled na metropolu. Na kraju našeg posjeta Londonu otišli smo na *Trafalgar Square* te smo se

londonskim metroom odvezli do željezničke stanice i time je završio naš posjet glavnom gradu Velike Britanije. Posljednji vikend našeg boravka u Engleskoj otišli smo u posjet sveučilištu u Portsmouthu gdje smo vidjeli brojne stvari, od prostorija gdje se studenti mogu odmoriti i prostorija za učenje do bogato opremljenih učionica. Kako svemu lijepom dođe kraj tako je i našoj avanturi došao kraj te smo se trebali početi spremati za povratak kući. Za mene je ovo bilo jedno odlično iskustvo jer sam imao priliku naučiti i vidjeti nešto novo i ono najbitnije, usavršiti strani jezik.

Antonio Jambrešić, III.A

Biti profesor i ravnatelj

Biti profesor je mnogostruko zanimljiv poziv. Pruža nam obilje mogućnosti dokazivanja na različitim poljima i ostvarenja najboljih rezultata. Svi težimo tome, ali nije lako biti dobar profesor. Koji je recept za postizanje tako visokog cilja? Tko određuje granice vrijednosti? Što se mora činiti da profesorski poziv cijelog života bude breme koje ponosno nosimo? Je li moguće sve vrijeme održati određeni kontinuitet? Tko utječe na to da se iskrena želja na kraju i ostvari? Pitanja je jako puno i nastavimo li kraj nikada nećemo dosegnuti.

Brojni su primjeri kolegica i kolega od kojih se moglo i može puno toga naučiti. Ovom prigodom istaknut ćemo osobu koja se svom pozivu doslovno predaje. Sigurno je da je **Ivo Klarić** osoba koja se tim plemenitim pozivom bavi od svojih mладенаčkih dana .. Kakav životni put je trebalo iskusiti da bi mogao reći da je sretan što je krenuo baš tim stazama? Profesor Klarić ponosno ističe da bi isto učinio kada bi se ponovno rodio. Takva izjava dovoljno govori o opredijeljenosti nečemu. Kada spoznate izrečenu činjenicu, počinjete shvaćati ozbiljnost poziva koji je postao sastavni dio života.

Je li bilo teških trenutaka u svim tim radnim trenucima? bilo je pitanje na koje je profesor Klarić spremno odgovorio da upravo ti teški trenuci pravom profesoru jesu izazovi. Doći ćete i to vrlo često u situaciju kad ne znate što biste učinili, a onda doživite istinsko buđenje. Tko može zamijeniti svoj susret s učenicima. Bez obzira koliko vam teško bilo učenik postaje prioritet. U početku u njemu vidiš nezrelo stvorenje koje se lakše ili teže snalazi u svim labirintima, školskim i životnim. Kasnije to isto stvorenje postaje sasvim druga osoba. Doživljavate ga kao osobu koja će odabratи neki svoj put, a ti si negdje na raskriju i usmjeravaš ga. Uvijek ti je u glavi misao o njegovu budućem životu. Jedino o čemu počnete intenzivnije razmišljati je, hoće li to dijete sutra biti Čovjek? Nema veće sreće nego doživjeti da to „čudno“ biće izraste u Čovjeka na kojega ste ponosni. Upravo to je razlog za postavljanje pitanja o ulozi naše škole u današnjem vremenu, a pritom imajući u vidu približavanje Škole europskim standardima.

poticanje drugih da ne odustaju, suradnja s drugim školama u Hrvatskoj i u Europi. Stvorila se jedna posebna atmosfera u kojoj je Elektrotehnička škola postala prepoznatljiva. Ostvariti zamišljeno prije samo nekoliko godina bilo je jednako nemogućoj misiji. Prisjetimo li se samo Cards programa i silnih poslova s tim u vezi shvatit ćemo ulogu svakog sudionika, a posebno ravnatelja Klarića. Kad je riječ o osobnom angažmanu profesor Klarić na prvo mjesto ističe kolegice/kolege profesore i učenike. Bez njih, kako sam ističe, niti jedan posao ne bi mogao biti dovršen. To je pouka svima koji se bave tim zahtjevnim poslom. Snaga je u zajedničkom radu. Samo tom logikom je ostvarena suradnja s Dancima i danskim sustavom, međusobni susreti u Danskoj i Zagrebu rezultat svih naših težnji. Jednako bitan i zahtjevan je IPA projekt. Na jednom mjestu na našoj web stranici

O zaslugama i nesebičnom radu ravnatelja Klarića na projektima približavanja europskim standardima, u kontekstu naše škole, nedostatna bi bila i povelika knjiga. Ravnatelj Klarić je, uz suradnju profesorica i profesora iz naše škole, sudjelovao u pokretanju i izravnom sudjelovanju u niza projekata - na primjer: Cards program, Comenius, Leonardo Da Vinci, IPA projekt. To su bili doista veliki izazovi. Svaki od projekata zahtijeva nesebično davanje,

piše: **Elektrotehnička škola Zagreb i**

Elektrostrojarska škola Varaždin su tijekom školske godine 2010./2011. realizirale projekt čiji je osnovni cilj unaprijediti razinu inovacija i kapaciteta strukovnih nastavnika u dvjema partnerskim školama na temelju modela "fleksibilnog učenja".

Što je smisao tog projekta?

Uvođenje i primjena modela "fleksibilnog učenja" u skladu s primjerima dobre prakse u zemljama članicama EU

- savjetovanje učenika o razvoju karijere
- neuro-lingvističko programiranje za potrebe srednjoškolskih nastavnika
- trening trenera za uvođenje međunarodno priznatih certifikata na području "zelene / pametne" gradnje ("Konnex") i obnovljivih izvora energije (Solarteur®)
- napredna razina korištenja e-učenja u školama. Prezentiran je strateški dokument o razvoju "fleksibilnog učenja" u partnerskim školama...

Nisu beznačajni Comenius i Leonardo da Vinci. Svakim projektom Elektrotehnička škola je postala bliža ostvarenjima najzahtjevnijih programa u okviru EU.

Zahvaljujući svim projektima i drugim aktivnostima naša škola, na čelu s ravnateljem Klarićem, našla se na stranicama dnevnih novina obrazovnih emisija, internetskih stranica kao škola koja je, bez pretjerivanja, postala uzor drugim školama diljem Hrvatske i Europe.

Sljedeće se pitanje odnosilo na profesorovu ravnateljsku ulogu. Tada mu se oteo osmijeh. Zar postoji funkcija koja čovjeka može raščovječiti. Iz ravnateljske pozicije stječete potpuno novu sliku. Ona je sad znatno složenija, zahtjevnija, izazovnija. Pred sobom više nemate samo te mlađe ljude u ulozi učenika, pred vama su i kolege profesori, posebno mlađi. Uvijek osjećate potrebu za razgovorom s njima. Mnogi to i traže ne zato što ne znaju raditi nego naprsto zato što od vas očekuju da ćete im reći ono nešto što će im pomoći da se snadu u nekom svom labirintu.

Elektrotehnička škola je, za mandata ravnatelja Klarića doživjela potpuni preobražaj. To ne znači da je do njegova vremena bilo sve crno i ništavno nego je to, igrom okolnosti tako. Na mjesto ravnatelja je došao za vrijeme Domovinskoga rata. To je vrijeme koje dovoljno govori samo za sebe. Pitanje se odnosilo upravo na to razdoblje.

To su opet neka drukčija vremena. O detaljima nije potrebno posebno govoriti, ali valja istaknuti da je to najzahtjevniji period uopće u ljudskom životu. Ono najznačajnije i ponekad najteže je, kako sačuvati zdrav razum? Rat sam po sebi graniči sa zdravim razumom. Tu recepta jednostavno nema. Najčešće ste sami sa sobom i razmišljate o ljudima koji vas okružuju. Morate biti svjesni da je život tada tako malo vrijedan. U sebi morate neprekidno izgrađivati, koliko god to nestvarno zvučalo, čovjeka u sebi. Profesor Klarić uvijek s ponosom ističe da je i tada bio sretan jer je imao čast raditi upravo s Ljudima. Ne postoji veća niti kvalitetnija vrijednost od te.

Vratimo se u stvarnost. Zanimalo nas je kako doživljava odlazak u mirovinu. Svakako s puno emocija, što je i normalno. Za nas je sve to vrijeme uistinu dragocjeno jer smo imali što i od koga naučiti. Mislim da to i jest najbitnije. Tako nam postaje jasnije što znači činjenica biti profesor. Svakako profesoru Klariću, našem marljivom ravnatelju, želimo zasluženi odmor te da bude smjernica što većem broju sadašnjih i budućih generacija intelektualaca.

Za Napon riječi napisao Mile Pervan

Dojdi osmaš

Želite li istinski doživjeti srednjoškolski praznik ne propustite svibanjsko okupljanje na Trgu Josipa bana Jelačića. Događaj je to koji svojim kreativnim nastupima srednjoškolci pokazuju da vrijeme provedeno u školskim klupama ni u kom slučaju nije bilo uzaludno. Pogledate li sve one stolove s različitim materijalima i mlade ljude okupljene oko njih, ne možete ne konstatirati da su ti mlađi ljudi učenici naših srednjih škola na koje slobodno možemo biti ponosni. Sa svih strana, ovisno pred čijim se stolom nalazite, čujete žamor. To srednjoškolci

znatiželjnicima ukazuju na najbolje, a odnosi se na njihovu školu. Naravno, naši učenici, bolje reći učenice i učenici nisu nimalo zaostajali u svojim nastupima. Svojim su radovima ukazivali na postojanje Elektrotehničke škole kao vrlo bitne ustanove o kojoj se doista može reći. Ne znam tko je od naših učenica i učenika bio kreativniji. Znak je to da generacije učenica i učenika naše škole svojim radom i ponašanjem ulijevaju dodatnu dozu optimizma. Tako nas poučavaju da, bez obzira na različite oblike recesije, treba vjerovati u njih.

Ususret natjecanjima

Krajem školske godine se, za učenike trećeg i četvrtog razreda, organiziraju natjecanja iz računalnih mreža.

Prvi će priliku imati učenici četvrtog razreda i to oni koji su sudjelovali u Cisco CCNA Exploration programu. Natjecanje se zove NetRiders Hrvatska (<http://www.carnet.hr/camt/netriders>) gdje svoja znanja i vještine mogu usporediti s natjecateljima iz ostalih Cisco akademija u Hrvatskoj (http://www.carnet.hr/camt/lokalne_akademije). Naši učenici su uvjerljivo najmlađi sudionici natjecanja, no kada se marljivo radi ima i rezultata. Primjerice, naš učenik Boris Deković je 2008. na razini Hrvatske osvojio treće mjesto, pa je nakon toga na razini EMEA regije (Europa, Srednji istok i Afrika) bio među prvih pet, te je osvojio studijsko sedmodnevno putovanje u San Jose (SAD), u središte Cisco Systemsa (http://www.skole.hr/ucenici/ss?news_id=2412).

Drugo natjecanje je namijenjeno učenicima trećeg razreda, a zove se NET COMPETITION 2012. Ovo se natjecanje organizira drugi puta u suradnji sa Smíchovská střední průmyslová školom (<http://www.ssps.cz/>) iz Praga. S lanjskim su natjecanjem obje škole bile jako zadovoljne (http://www.ss-elektrotehnicka-zg.skole.hr/?news_id=199#mod_news), pa se nadamo da će i ovogodišnje natjecanje pokazati kako imamo talentirane potencijalne buduće mrežne administratore.

Renato Matejaš, prof.

NATJECANJA U NAŠOJ ŠKOLI

Od samog početka učenici naše škole, zahvaljujući predanom radu svojih profesora sudjeluju na brojnim natjecanjima. Mi smo elektrotehnička škola pa dominantnu ulogu imaju učenici stručnih predmeta. O svemu svake godine iscrpno izvješćujemo na našim elektronskim stranicama, a i na stranicama Napona riječi. Ove su godine naši učenici sudjelovali na natjecanjima iz niza predmeta i ostvarili zapažene rezultate.

NET COMPETITION 2012.

U utorak, 26.6. od 9 do 12 sati održat će se natjecanje iz računalnih mreža. Sudjeluje po pet učenika iz Smíchovská střední průmyslová škole iz Praga i Elektrotehničke škole Zagreb.

Natjecanje je organizirano u dva dijela, a provjeravaju se znanja i vještine iz područja računalnih mreža u trećem razredu (Exploration 1 i 2).

U prvom dijelu natjecanja će se rješavati zadaci u školskom e-learning sustavu, a u drugom dijelu će se konfigurirali mrežni uređaji (Cisco Packet Tracer). Tijekom natjecanja škole će biti povezane skype-om.

Elektrotehnika, matematika , engleski jezik su predmeti iz kojih su i ove godine naši učenici pokazali zavidne rezultate.

Netacad Excellence 2012.

Troje djelatnika Elektrotehničke škole imalo je priliku sudjelovati na ovogodišnjoj Cisco konferenciji koja je bila održana u Splitu u periodu od 16.5. do 18.5.

Osim plenarnih predavanja i radionica, najkorisniji dio konferencije bio je susret i razgovor s kolegama.

Djelatníci Smíchovská střední průmyslová škole iz Praga s kojom surađujemo već nekoliko godina također su bili sudionici konferencije. Dogovorili smo detalje oko ovogodišnjeg školskog natjecanja NET COMPETITION 2012., te se usuglasili da to natjecanje postane tradicionalno svake godine. Razgovarali smo i o budućim planovima suradnje, tj. zajedno ćemo graditi projekt mobilnosti učenika unutar kojeg planiramo 10 učenika i 2 profesora poslati u partnersku školu. Projekt ćemo prijaviti nadležnoj agenciji tijekom ožujka 2013. Ako projekt dobije podršku, realizirat će se u školskoj godini 2013./2014.

Unutar Cisco zajednice je došlo do preustroja, odnosno nekadašnje regionalne akademije se gase, a otvaraju se ASC (Academy Support Center). Naš ASC je Tehničko veleučilište u Zagreb. Sa voditeljem ASC-a smo također razgovarali i dogovorili neke buduće suradnje.

Na put smo krenuli u četvrtak ujutro u 4, vratili se u petak navečer. Putovanje je bilo naporno, no ostat će ugodno sjećanje na odličnu konferenciju.

Napisao **Renato Matejaš, prof.**

ELEKTROTEHNIČKA ŠKOLA ZAGREB

vodeća hrvatska škola za elektrotehniku i računalstvo

Škola s EU potporom

Europa financira samo sposobne, perspektivne
i najbolje

Prostori za SOLARTEUR i KONNEX nastavu

Tijekom školske godine 2010./2011. naša škola je realizirala projekt financiran od EU, čiji je osnovni cilj bio unaprijediti razinu inovacija i kapaciteta strukovnih nastavnika, te tom prilikom dobila znatna sredstva za dobivanje opreme na kojoj učenici mogu steći znanja iz područja novih tehnologija. Radi se naime o području „zelene / pametne“ gradnje („Konnex“) i obnovljivih izvora energije (Solarteur®).

Zahvaljujući dobivenim KNX certifikatima i stečenim znanjima iz tog područja, u Elektrotehničkoj školi iz Zagreba otvoren je centar za obuku u kojem će se moći steći certifikat KNX tehnologija (basic course), a isto tako sadržaji iz tog područja uvedeni su u nastavne sadržaje u sklopu laboratorijskih i radioničkih vježbi.

Uz KNX tehnologiju dolazi se do znatne uštede i očuvanja energije, a to se postiže pametnim upravljanjem grijanja, rasvjete i drugim sličnim potrošačima. U budućnosti se također može sa sigurnošću očekivati porast uporabe svih vrsta obnovljivih izvora energije, zbog povećanja svijesti građana o prednostima koje im obnovljivi izvori energije nude.

Tako je naša škola sudjelovanjem u uspješnom projektu koje financira EU u ova teška vremena pronašla rješenje da se opremi za nove tehnologije i na taj način omogući učenicima da steknu potrebna znanja koja će im biti potrebna da se lakše prilagode europskom i hrvatskom tržištu rada u budućnosti.

Stara radionica uređena je za instaliranje laboratorijske opreme za solarne izvore energije (fotonapon, solartermiju) i inteligentno stanovanje (upravljanje zgradama: grijanjem, hlađenjem, rasvjetom). Sve gradevinske radove i instaliranje opreme izveli su djelatnici Elektrotehničke škole i učenici 2. i 3. razreda.

KNX RADIONICA

RADIONICA ZA OBNOVLJIVE IZVORE ENERGIJE

Živo je bilo na Cvjetnom trgu

Cvjetni trg je, već tradicionalno, mjesto okupljanja svih koji se žele, na bilo koji način pokazati. Obično su to trenuci kada zaljubljenici u nove kolekcije osluškuju reakcije „slučajnih“ prolaznika. To se stoga i naziva „špicom“

Međutim 14. travnja 2012. Cvjetni trg je bio mjesto za pokazivanje proizvoda koji su zanimljivi i novim zahtjevima Europske unije. Među mnoštvom se našlo i naših učenika i profesora. Prikazivanje projekata

financiranih iz fondova Europske unije. Što se nas tiče nastupili smo s projektom Fleksibilnim učenjem i inoviranjem kurikuluma prema tržištu rada. Zanimanje je bilo doista veliko. Učenici su bili tako ozareni, mogli su

uživati u plodovima svoga i rada svojih profesora. Da se radi o zanimljivim projektima govori i činjenica da je događaj privukao pozornost i našeg predsjednika **Ive Josipovića**. Iako je bilo jako vruće htio je, a i uspio obići i porazgovarati sa svim predstavnicima. Naravno da nije zaobišao ni naš stol. Zanimalo se za naš projekt, o čemu mu je pobliže govorio naš profesor **Zdravko Jašarević**.

U ostvarenju Projekta sudjelovali su i profesori **Zdenko Šmid** i **Miroslav Osrečki** te učenici trećeg razreda. Neobični su se prizori mogli vidjeti toga dana. Svoje mjesto su našli čuvari naše prošlosti iz različitih krajeva Hrvatske. Moglo se degustirati različitih napitaka, jela po receptima naših baka, a predmeti iz svakodnevne uporabe: vreteno, preslica, torbe... koje su nekad bile glavna atrakcija.

Ne manje bitno je istaknuti da je baš toga dana istaknuta potreba za borbotom protiv raka maternice. Slikovito je obilježen pod već tradicionalnim nazivom **Dan narcisa**. Lijepo je bilo vidjeti i narodne nošnje iz raznih naših krajeva. Sve u svemu Cvjetni trg je

14. travnja bio prava špica. Neka i ubuduće bude tako. Nadamo se da će naši učenici i profesori i nadalje svojim zalaganjem zaslužiti jedno od najljepših mjeseta ne samo na Cvjetnom trgu nego i

drugdje. Posebno će zadovoljstvo biti kad čujemo o rezultatima naših projekata, a to i jest cilj okupljanja.

Redakcija Naponi riječi svim sudionicima i onima koji će to postati želi puno uspjeha!

Noć muzeja 2012

Već šest godina zaredom u cijeloj Hrvatskoj se održava manifestacija besplatnog posjeta muzejima od 18 sati pa do 01 u noći. Manifestaciju organizira Hrvatsko mujejsko društvo. Otvorena su vrata stalnim postavima, tekućim izložbama, likovnim radionicama, umjetničkom stvaranju, kritičkim retrospektivama Svi se pripreme za taj dan i posebnim programom, ugošćuju umjetnike, književnike i nije čudo da je lani zabilježen rekordni broj od preko 300 000 posjetitelja u Zagrebu. U ostalim gradovima je isto bio veliki broj posjetitelja i bogati i raznovrsni programi i projekti. Težnja HMD-a je propagiranje i zaštita baštine, obilježavanje obljetnica kao npr. u Strossmayerovojo galeriji odnosno u HAZU povodom 30 godina smrti Miroslava Krleže izloženo je pet Vaništinih portreta Krleže. U Povijesnom muzeju je Domovinski rat (20 godina), u Klovićevim dvorima "Venecijansko slikarstvo: Tintoretto, Tizian, Carpaccio, Veronese u dalmatinskim gradovima" i kritička retrospektiva Celestina Medovića. Nastavnici i učenici naše škole su posjetili Etnografski muzej, Muzeja za umjetnost i obrt, Tehnički muzej, Muzej suvremene umjetnosti ...

Teško je napraviti prikaz događanja i predstaviti u cijelosti manifestaciju u Zagrebu. Pokušati ću ukratko govoriti o onim sadržajima koje sam posjetila. Brojne izložbe sam vidjela prije jer sam pobornik samoće u gledanju izložbe. Dakle nekoliko riječi o retrospektivi Bele Csikosa Sesie u Umjetničkom paviljonu, retrospektivi kipara Šime Vulasa u Modernoj galeriji i Mediteranski zapisi Matka Trebotića u kabinetu grafike HAZU.

BELA CSIKOS SESIA -slikar koji je europsku umjetnost učinio europskom

Autor retrospektive pod naslovom "Za Psihom, sliko" je akademik Tonko Maroević, kustos izložbe Stanko Špoljarić, prof. Ravnatelj Umjetničkog paviljona Radovan Vuković smatra da slika "Psiha" iz 1898 je djelo koje je udarilo temelje epohe hrvatske moderne, u njemu su sabrane sve idejne i izvedbene silnice slikarevih nastojanja.

Izložba obuhvaća oko 150 djela iz raznih Csikosevih stvaralačkih razdoblja. Začetnik je hrvatskog simbolизма (simboličke spiritualizacije) i secesije (secesijske stilizacije) i na slici

Odisej i prosci

erotičnost je zamijenjena eteričnošću, tijelo je ovijeno velom spiritualnosti, prema kasnijim

radovima kada prevladava tjelesno. Takva je njegova "Psiha" a njegova "Pieta" je pravo čudo luminizma. Secesionistička svjetlost obasjava likove i trnovitu krunu s velom u sredini. Csikos raskida s tradicijama i akademizmom i otvara se novim idejama 20. st., čime je doprinio europeizaciji hrvatske umjetnosti toga doba, što ova izložba potvrđuje.

Racionalan, umjetnik velike literarne naobrazbe (Dante, Goethe, Homer) i majstor kompozicije bio je opsjednut smrću i nasiljem. Bio je slikar velikih ideja i velikih osjećanja. Gotovo čitavo jedno desetljeće posvećuje morbidnim i makabričnim (mrtvačkim, jezovitim) prizorima. Slikar ideja i sanjar, preokupiran religioznim i mitološkim motivima („Pokrštenje Hrvata“, Odisej ubija prosce“) Csikos Sesia bio je ujedno i veliki pejsažist. Pejsaži iz 1893, umjetnikove godine provedene u Italiji, vrhunski su trenuci modernizma u hrvatskoj umjetnosti. Njegovi pejsaži su odraz suradnje Slave Raškaj i njega, usudila bih se reći da je Slava svojim čudesnim „vodenim“ pejsažima i cvijećem utjecala na njega i jednostavno ga izvela iz ateliera vani u prirodu.

Izloženi su i brojni portreti i aktovi. Tu je i erotski ciklus od 12 crteža, od njih ukupno 50 koji se čuvaju u HAZU. Ti crteži odišu realizmom i erudicijom. Njegovo školovanje tj. Usavršavanje odvija se u Beču i Munchenu i već spomenutoj Italiji. Jedan je od redovnih profesora i mentora na Likovnoj obrtnoj školi koja kasnije prerasta

u Akademiju likovnih umjetnosti zaslugom i Izidora Kršnjavoga.

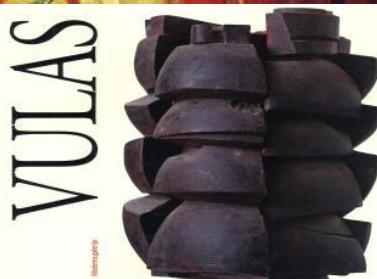
Na Hrvatskom Salonu 1898. god. uz Vlaha Bukovca izlaže najviše djela.

ŠIME VULAS –Svakom materijalu je prilazio na svoj način. U drvu je jedna, u kamenu druga mogućnost. Ako se radi nešto za javni prostor uvijek treba misliti da taj materijal pripada tom okruženju, da treba biti prikladan. Ima svoje omiljene motive: jedra, gradove, križeve. To su motivi koje je gledao i doživljavao od djetinjstva nadalje. U Trogiru čuveni portal majstora Radovana, djela Alešija Ivana Duknovića, Nikole Firentinca, preko Jurja Dalmatinca i Ivana Meštovića.

Radovi antropomorfnih oblika i

pročišćene forme nastalih pod utjecajem Henryea Moorea i Brancusia do totema na kojem je utemeljio svoju inovativnu morfologiju i motiviku.

Jedra, svijeće, jarboli, katarke, gradovi, orgulje,

„Saloma i Ivan Krstitelj“

portali i tvrdalji su motivi koji prevladavaju u njegovom opusu. Poglavito su izvedeni u drvu i oblikovane fragmentiranjem te slaganjem segmenata u ritmički pokrenute plastične cjeline. Od sakralnih motiva najčešće koristi križeve, raspela, svijećnjake.

Matko Trebotić - Njegove nove slike iz ciklusa "Mediteranski zapisi" izloženih u kabinetu grafike HAZU su čudesni pejsaži viđeni okom usamljena letača. U njima su jadranski otoci okupani svjetlošću nakon ljetne bujice. Apstraktne kompozicije u kojima živi još poneki znak i živ dinamičan crtež olovkom, gusto tkivo vertikala nastalih "curenjem" tekućina i boja. U tom se procesu prožimanja akvarela i ulja, ugljena i pastela, slikar otvara i vjeruje svom čulu, izgara i sanja. Riječi i slike potopljene su do samog ruba

čitljivosti. Forme nastaju iz boje, mrlje, kaplje i gestualnog poteza kistom. U toj ekspresivnoj uzbudljivoj bujici boje i oblika prisutno je samopouzdanje, mjera i šarm. Prisutan je minuciozan, jasan i čitljiv potpis Matka Trebotića, fino isписан, jedva uočljiv znak.

Na izložbi Matka Trebotića mogla se kupiti umnožena vrlo kvalitetna grafika za 100 kn što je bila jedna od vrijednih gesta upravo kao i sredene i obojene ulične pumpe za vodu koje su bile izložene u galeriji Modulor na Trešnjevcu. Vrlo su efektne, djeluju kao dadaističke skulpture. To su tzv. železni franci javne pumpe za vodu.

Anita Brigović,prof.

Otvoreni dani škole

Za sve osmašice i osmaše koji su željeli znati više o našoj školi i ove smo godine organizirali, već tradicionalne otvorene dane. Ove su godine učenici iz različitih osnovnih škola imali priliku da u sljedećim terminima dođu, razgledaju, pitaju i odluče o izboru buduće škole.

**četvrtak 10. svibnja 2012. u 17.30. sati i u 18.30. sati
subota 12. svibnja 2012. u 11 h. 12 h. i 13 h.
srijeda 06. lipnja 2012. u 17.30 sati i u 18.30 sati
subota 09. lipnja 2012. u 11. h. 12 h. i 13 h.**

kao i obično posjeti su bili brojni. Gosti, nadamo se naši budući učenici, su bili jako zanimljivi. Zanimalo ih je sve u vezi s našom školom: zanimanja, profesori, učenice/učenici.

Elektrotehnička škola uglavnom privlači pozornost muške populacije. To, naravno ne isključuje i drugiju mogućnost. Svake godine sve je veći broj učenica u našoj školi. To je i bilo često pitanje. Ono što je iznimno privuklo pozornost gotovo svim posjetiteljima je oprema kojom se omogućuje ostvariti začrtane programe. Kada su vidjeli laboratorije najčešće pitanje je bilo, je li učenicima sve to dostupno tijekom nastave. Zahvaljujući iznimno stručnim profesoricama i profesorima učenici su iz naše škole otišli puni dojmova.

IZ PERA NAŠIH UČENIKA

MOJA ODISEJA

Svake godine, kad počnu školski praznici, s roditeljima odlazim na ljetovanje u malo mjesto, nedaleko od Pule. Tog ljeta, mama je koristila godišnji odmor u osmom mjesecu, a sestra je čekala vizu za SAD, pa smo tata, ja i moj pas Lora krenuli sami na more. Kad smo stigli, dočekalo me je društvo i zaželjelo mi dobrodošlicu. Na brzinu sam izvadio najvažnije stvari iz auta i krenuo s društvom na kupanje.

Plaža na kojoj smo se svakodnevno kupali udaljena je dvadesetak minuta hoda po makadamu. Svakodnevno bismo, s društvom, na plažu odlazili pješke, a vraćali bismo se autima s roditeljima ili sa susjedima. Jedne večeri dogovorili smo se da ujutro, u osam sati krećemo na izlet do Mrzle uvale, koja je udaljena desetak kilometara, a do nje je moguće doći samo pješke, kroz šumu. Ujutro smo se našli, spremni za pokret. Svatko je imao ruksak s hranom, vodom i stvarima potrebnima za takav izlet. Roditelji su malo negodovali, ali smo ih uvjerili da ćemo paziti i vratiti se do osamnaest sati. Put je bio težak, ali zanimljiv. Jedva smo čekali da dođemo do tog tajanstvenog mjeseta koje je dobilo ime po hladnim izvorima slatke vode, a krase ga nekoliko izdubljenih stijena koje izgledaju kao špilje koje je izdubilo more. U jednoj od tih špilja ostavili smo stvari i krenuli na kupanje. Voda je bila hladnija nego na ostalim plažama, pa je i kupanje bilo kraće. Nakon kupanja i jela odlučili smo pretražiti uvalu. U svakoj špilji našlo se nešto zanimljivo. Uglavnom, bilo je svega što je more nanijelo. U tom istraživanju prošlo je dosta vremena i sunce je počelo zalaziti. Zaigrani i istraživački raspoloženi nismo bilo svjesni da nas čeka dugi put do doma. Vjetar se pojačao, a noć je dolazila brže nego što smo očekivali. Nakon pola sata hoda, mrak je bio toliko gust da smo jedva vidjeli jedan drugoga. Od nas sedam, jedino sam ja imao baterijsku svjetiljku s kojom sam osvjetljavao put. Vjetar je postajao sve jači, a moja svjetiljka prestala je svijetliti. Počeli

smo vaditi mobitele da pozovemo pomoć, ali nije bilo signala. Daljnji put kroz šumu bio je nemoguć jer se ništa nije vidjelo. Stisnuli smo se jedan uz drugoga i razmišljali, što dalje? Hvatao nas je strah i jedino rješenje je bilo sakriti se u zavjetrinu i pričekati jutro. Sa svih strana dolazili su razni šumovi koji su pojačavali naš strah. Srećom u ruksaku sam našao šibice i upalili smo vatru. Strah zbog mraka se smanjio, ali ostala je grozna misao da je jutro jako daleko. Oko ponoći počela je padati kiša koja nam je ugasila vatru. Kad sam pomislio da smo stvarno izgubljeni, onako mokri i promrzli, iz daljine, šum kiše nadjačao je poznati lavež. Srce mi je zaigralo i počeo sam fućkati što sam jače mogao. Prijatelji su se začudili što mi se dogodilo. Ubrzo su shvatili moje veselje kad su iz daljine ugledali svjetlo, a ubrzo i veselo mahanje repa moje Lore. Moj tata sa psom Lorom poveli su nas kućama, a onu jezivu noć u šumi ubrzo su zamijenili smijeh i veselje.

Tomislav Krajačić 1.b

NA KRAJU SNAGA

Ova školska godina prolazi mi vrlo brzo. Dan za danom, tjedan za tjednom i već je kraj.

Ja volim svoju školu. Želim sudjelovati na nastavi. Na satovima naučim puno zanimljivih stvari. To me veseli, čini me sretnom. Osjećam se korisnom, potrebnom u okruženju u koje dolazim iz ljubavi za novim znanjima. Sretna sam da se mogu doživjeti kao učenica koja želi vrijeme provoditi sa svojim kolegicama. Da

bih sve uspjela uraditi kako valja moram dosta učiti. Ima vremena i za druge aktivnosti: vrijeme, prije i poslije nastave ostaju za druženje s prijateljima. I tu se dobije mnoštvo informacija: koji je mobitel najbolji, koje računalo treba nabaviti, što je u modi, a što nije, što se dogodilo u propuštenoj epizodi sapunice. Od početka godine smijenila su se već tri godišnja doba. Zrakom je prolepršalo uvelo lišće, snježne pahulje te latice drveća u cvatu, a mi učenici svakim danom sve više sazrijevamo i postajemo stariji i odgovorniji.

Još samo nepuna četiri tjedna i rezultati našeg rada i cjelogodišnjeg druženja ostat će jedna zabilješka na papiru koji nama, a i našim ukućanima, mnogo znači, a naše svakodnevne priče i ispitanje kavica zamijenit će dugo, toplo ljeto.

Doroteja Bednjanec, 2.e

NISAM JE VIDIO NEKOLIKO DANA PA SAM ODLUČIO OTIĆI DO NJE

Živim u malom mjestu u kojem se svi međusobno poznajemo. To mi je super. Žalosti me to što pojedinci vode brigu o tuđim životima. Preko puta mene živi otac s dvoje djece. Sin je nešto stariji od mene, a kći Boja, četrnaestogodišnjakinja, kao i ja. Zajedno idemo u školu i često sam kod njih jer mi je njen brat prijatelj. Nedavno im je umrla majka i od tada se je Boja skroz promijenila. Ona nikada nije bila kao druge djevojke, uvijek je bila tiha, povučena, a još k tome krhka i nježna. Voljela je raditi

no bila je spora i brzo se umarala. Zato su je pojedinci ismijavali rugali joj je se i vrijeđali je. Zato što je uvijek bila blijeda, žuta nazvali su je Muljika. To je posebna vrsta kamena. Bilo mi ju je žao. Pa, nije ona kamen, ona ima i srce i dušu. To ju je sve veoma pogodilo.

Počela se povlačiti u sebe, sasvim je klonula duhom čak je prestala ići u školu. Otac i brat su bili jako zabrinuti za nju. Tješili su je koliko im je to dopuštala. Nakon nekoliko dana se smirila pa je opet krenula u školu. No primirje je kratko trajalo. Bilo mi ju je iskreno žao i sad sam odlučio da će joj biti stopostotna potpora. Sada joj je već i otac počeo govoriti da je, možda, problem u njoj. Boja je sada i u njega izgubila povjerenje. Jedini kojima je vjerovala bili smo njen brat i ja.

Nisam je vidio nekoliko dana pa sam odlučio otići do nje. Ušao sam u sobu u kojoj su sjedili njen otac i brat, a ona je bespomoćno ležala u krevetu. Došao sam kod nje. Nije govorila ništa. Niz obraze su joj tekle krupne suze. Bio sam skroz shrvan od tuge. Otišao sam kući. Drugi dan su je odvezli u bolnicu. Za tri dana su javili da je umrla. Njena bol i tuga bili su teško breme za njen mlađi, krhkji i tužni život. Cijelo selo pa čak i oni koji su uvek govorili protiv nje došli su na sprovod. Blijedo su gledali u bijeli ljes i gorko plakali. Ne znam jesu li plakali za Bojom ili zbog sebe, moleći Boga da im oprosti što su bili bezobzirni i nadasve nepošteni prema jadnom, krhkom i mlađom biću... I ja sam bio potpuno shrvan, plakao sam kao mala beba. Bilo mi je užasno teško što nas je Boja zauvijek napustila. Svaki dan posjećujem njenog oca i brata. Mislim da ljudima koji su je vrijeđali, omalovažavali i rugali joj se nikada neću moći oprostiti.

Za mene je pošten i dobar čovjek koji shvaća i pomaže onim ljudima koji su, na neki način, drugaćiji od ostalih. Ja se uvek držim onog pravila koje govorи "Ne čini drugim ljudima ono što ne bi želio da drugi čine tebi".

Kukec Robert, III. E

PRIRODA: UTOČIŠTE USAMLJENIH, IZVOR LJEPOTE I SKLADA

Priroda simbolizira vječnost, za razliku od čovjeka koji tomu teži. Priroda je već stoljećima nadahnuće i utjeha ljudima.

Prije je priroda imala puno više utjecaja na ljudski život zato što je čovjek oduvijek

morao živjeti u skladu s prirodom, a ne boriti se protiv nje kao danas. Nekada su je ljudi poštivali, na njih je ostavljala dubok dojam. Uz prirodu su bili vezani i tako su je uspoređivali s bogovima. Prirodne pojave su ih poticale na razmišljanja o životu i smrti. U našem vremenu ljudi jedva da primjećuju sva ta prirodna bogatstva, sve te prirodne ljepote. Sve što nas okružuje, a u vezi je s prirodom

ne može nas ostaviti ravnodušnima. Naravno, postoje i oni drukčijih shvaćanja . Zbog obilja u kojem ljudi žive, opet, ne svi, prirodu i sve oko sebe uzimaju zdravo za gotovo i misle da će ovakva biti vječno. Realnost se osjeti već pri pomisli na pitku vodu. Sve više ljudi više nema pristup pitkoj vodi i umire zbog toga. Dok ljudi slijepo prate novac i misle samo na zaradu to se

neće promijeniti nego će biti i gore. Ne mislim da bi se ljudi trebali vratiti u srednji vijek da bi spasili Zemlju, ali morali bi se odreći nekih luksusa radi svoje budućnosti. Priroda je vrlo bitna u životu svih nas. To nažalost, mnogi ne shvaćaju.

Trudim se čuvati okoliš koliko god mogu. Pojedinac ne može sam spasiti svijet. Ako svatko sudjeluje malim gestama odričanja možemo puno učiniti.

Petar Čorić, II. A

VOLIM ŠETATI KROZA ŠUMU

Priroda je uvijek bila izvor ljepote, kako svima tako i meni. Još od malih nogu sam više volio biti u prirodi nego ostajati u kući i igrati se na računalu. Volim odlaske u prirodu. Na mene djeluju veoma umirujuće,

opuštajuće. Volim šetati šumom nakon napornog dana. Na taj sam način izoliram od svih ljudi i problema koji me muče. Svaki tjedan, najmanje jednom, volim prošetati nekoliko kilometara kroz šumu. Odlazim na mjesta gdje mogu biti u potpunosti sam. Obožavam zvuk vjetra kako prolazi kroz lišće i stvara nevjerojatnu harmoniju zvukova i mirisa. Nakon takve šetnje nikad ne osjećam umor dapače osjećam veliko olakšanje i maksimalnu opuštenost. Najdraža mi je priroda u proljeće. Iako me muče alergije, dok šećem ne osjećam nikakve

tegobe nego sve na mene djeluje na neki veoma poseban način. Odlazak na more mi nije jednak šetnji šumom, jer na moru većinom vlada gužva, a gužvu ne podnosim. Prednost mora je ronjenje, jer tamo sam sam, nema nikoga oko mene i ništa se ne čuje. Sam sam sa svojim mislima. Priroda mi pruža poseban doživljaj. Ja ne bježim od samoće. To me štiti od svega nepotrebnoga, neprirodnoga. Odlazim u prirodu kada želim biti sam i kad se želim maknuti od gradske vreve.

Huzjan Nikola 2.e

POSLJEDNJI STIPANČIĆI IZ MOGA KUTA

Zadatak koji sam dobio u meni je pobudio veliko zanimanje. Prije svega Vjenceslav Novak je bio svestrani umjetnik. Pitam se, čime se bavio? Dozajem da je hrvatski romanopisac, novelist, publicist i glazbeni kritičar, te da je rođen u Senju 11.rujna 1859. godine. Stvarno zanimljivo. Drugo što me zanimalo je piščev interes za hrvatsku povijest. Ni slutio nisam da, čitajući

književne tekstove mogu puno toga naučiti o hrvatskoj povijesti. Propadanje senjskih patricija je doista buran i stresan povjesni slijed događanja. Ono što me kod našeg velikog pisca privuklo je osvrt na jednu uvijek aktualnu zbilju: položaj žene u društvu. To je tako zanimljiva tema. Tako krhko biće se bori s tako okrutnom stvarnošću. Zanimljivo je da Vjenceslav Novak u svom romanu „Posljednji Stipančić“ u liku Lucije Stipančić pronalazi pravi primjer tragične subbine žene jednog vremena u kojem ne vidimo ljepotu kojoj teži svako žensko biće, a to je: biti moderna, ravnopravna i snažna. Kako ostvariti spomenute želje kad znamo da joj je već unaprijed određeno mjesto u kuhinji i bezuvjetno slušati glavu kuće. Gledajući iz današnje perspektive to mi se čini doista jadnim. Bio bih sretan da Vjenceslav Novak govori o položaju žene u društvu kao pojmu o kojemamo možemo čuti, znati, čitajući stare knjige. Nažalost, ni danas nije znatno bolje.

Ja se ipak nadam da će generacije koje dolaze stvoriti posve nove odnose u društvu i da ćemo moći reći da je to prošlost.

Antonio Jambrešić 3.A

Parlaonica: „PRAVO NA ŽIVOT ILI PRAVO NA IZBOR ŽIVOTA“

Mjesto održavanja: *Knjižnica*

Trajanje: *90 minuta*

Voditelj parlaonice: **Dalma Mišura**

Sudionici:

- **učenici etike** (10)
- **učenici vjeronomuške** (15),
- **vjeroučitelj:** Ivan Banožić
- **profesori:** Božena Barbir, Dubravka Habazin, Biljana Kuhar, Ljiljana Kelava,
Dragica Huzanić,
- **snimatelj:** Bruno Poglajen

Tijek parlaonice:

Voditeljica parlaonice Dalma Mišura uvodno upoznaje sve prisutne, i učenike i profesore, s najvažnijim u vezi s temom. Pravo na život ili pravo na izbor života svakako je uvijek aktualna tema. Znajući da, razgovarajući o tome, iznosimo i svoja osobna stajališta. Gledano s religiozne ili svjetovne strane, normalno je očekivati i različita razmišljanja. U svakom slučaju je zanimljivo bilo obrazlaganje stajališta „za“ i „protiv“.

Prvi dio parlaonice protekao je više u „ispitivanju terena“, tko što misli. Učenici etike više su isticali *pravo na izbor života* dok su učenici vjeronomuške bili dosta suzdržani. Naglašavali su duhovnu dimenziju koja uporište nalazi u vjerskim shvaćanjima „izbora“ Neizbjegljiva tema koja se nametnula jest ***abortus*** tj. legalizacija abortusa u Hrvatskoj, zatim tema ***smisao patnje, eutanazija, medicinski potpomognuta oplodnja*** i još neke teme koje vremenski nisu mogle biti iscrpnije raspravljanje.

Drugi dio parlaonice bio je dinamičniji. Za diskusiju se javljalo sve više sugovornika, onih koji podržavaju pravo na izbor života (=učenici etike), drugi koji pokušavaju naglasiti da takav izbor nije dobar jer je on ***povreda života nerodenih***. Malo pomalo uključivale su se i profesorice koji su pokazivale znakove neslaganja s legalizacijom abortusa u Hrvatskoj.

S tim u vezi profesorica Ljiljana Kelava kaže:

„Život postoji od začeća i **ne postoji** opravdanje ili razlog za njegov prekid. Apsolutno NE abortusu, osim u jako izuzetnim situacijama (teška opasnost po život majke i djeteta“.

Ali bilo je i onih profesora (profesorica) koji su za pravo na izbor života, podsjećajući daje to samo u određenim specifičnim situacijama kao manje zlo.

Profesorica Biljana Kuhar je rekla sljedeće:

„Smatram da svaka osoba ima pravo na vlastiti izbor, što naši zakoni djelomično i odobravaju. Abortus je dozvoljen, što znači da svaka žena kojoj se dogodi „situacija“ ima pravo na izbor, bez obzira na okolnosti.“

Profesorica Boženka Barbir ističe:

„U našem vremenu preventiva omogućuje sprječavanje neželjene trudnoće. Dajem pravo ženama koje žele prekinuti trudnoću. Razlozi prekida trudnoće ne događaju se iz obijesti i sigurna sam da žene takvo što nose cijelog života kao veliko moralno breme.“

Kad se mladih tiče očekivana razmišljanja su:

Mladi smo, ne možemo prihvati odgovornost. Što ako će dijete patiti i biti odbačeno (neprihvaćeno). Tada je to rješenje bolje za majku i društvo općenito itd.

Vjeroučitelj Banožić je mišljenja da se o svemu tome malo govori. Izražava zabrinutost jer misli da ljudi današnjega vremena, ne isključuje pritom ni prisutne, ne shvaćaju dovoljno opasnosti i posljedice npr. Pobačaja. Ne prepoznaju se pozitivna, kršćanska, stajališta s tim u vezi.

Vjeroučitelj Banožić dalje nastavlja:

„Iz iskustva znam da je uvijek lakše plivati nizvodno nego uzvodno, tj. lakše je biti neodgovoran nego odgovoran“.

Profesorica Dalma Mišura naglašava da ni u kom slučaju nije protiv života, ali također naglašava da su ljudi različiti, različite su i njihove životne situacije i da ne bi rado umjesto nekoga odlučivala. Iстиče da svatko tu prevažnu odluku donosi po vlastitoj savjesti.

U raspravu su se stalno uključivali i naši učenici.

Već je spomenuto da su reagirali različito, ovisno o iskustvima koja su slušali od starijih. Naravno da se osjeti određena razlika između vjeroučenika i učenika koji slušaju predavanja na nastavi etike. Ni jedna strana nije naglašavala potrebu borbe protiv života. Različitosti su uočljive kada se pokušavalo dublje promišljati o smislu postojanja i nastajanja života. To je potaknulo vjeroučitelja Banožića da istakne

KRŠĆANSKI SMISAO PATNJE, a to će biti povod da se promišlja i o eutanaziji

- Čovjek je, povjesno gledano, oduvijek čuvao svoje zdravlje i tražio lijeka bolestima koje su dolazile. Zdravlje je važna životna vrednota.

- Dakle, bolest i patnja čovjekova su iskustva od samih početaka njegova života.

- Čovjek im se oduvijek opirao, tražio rješenja i smisao bio on vjernik ili ne.

Kršćanski pristup iskustva bolesti i patnje ne lišava čovjeka vjernika tjelesnih boli, nego im daje smisao. Kršćanski pristup ne umanjuje zahtjev za ublažavanje bolova. Dapače.

- Treba znati da je patnja sastavni dio života koju nije moguće izbjegći, a uzrokuju je različiti fizički i psihički bolovi.

- Susrećemo se kao i prije, s mnogim teškim i neizlječivim bolestima. U nastojanju da teško bolesnim osobama olakša bol, suvremena medicina razvija različite pristupe, terapije i medicinska sredstva.

- Bolesnicima čija je bolest uznapredovala pruža se palijativna skrb (smiruje, ublažava).

Kršćanski pristup ne prihvata eutanazijske tehnike koje oduzimaju čovjeku život.

- Suvremena medicina, unatoč svome napretku, nije svemoćna i ne može vratiti zdravlje i otkloniti svaku bol i patnju.

- Pred trpljenjem i smrću čovjek postavlja pitanje: Zašto?

SVETOST I DOSTOJANSTVO LČJUDSKOG ŽIVOTA

- Odgovornost za ljudski život:

Čovjek nije autonomni gospodar svojega života, nego samo njegov upravitelj pod vlašću onoga tko daje-omogućuje život.

- Biblijska i kršćanska antropologija promatra čovjeka kao jedinstveno tjelesno i duhovno biće. On je duša jer je oživljen duhom (dahom) života, a po zakonitostima tijela ulazi u prolaznost i smrtnost stvorenja. Čovjek je i tijelo, nositelj osobe, iskustva i ostvarenja.
- Stoga je za njega - čovjeka važan biološki život.
- U službi života je **bioetika** (znanstvena disciplina koja s etičkog stajališta promišlja tj. proučava ljudsko djelovanje na području života i skrbi za zdravlje, ako je ispitivano u svjetlu moralnih vrijednosti i načela.
- Načela bioetičke znanosti su:
 - načelo nepovredivosti i poštivanja tjelesnog života,
 - načela slobode i odgovornosti
 - načela o redovitim i izvanrednim sredstvima
 - načela solidarnosti

- Čovjek je moralno i etičko biće, kao i društveno biće. Ne živi sam i
- Dostojanstvo čovjeka temelj je liječničke brige (Hipokratova zakletva)
- Deklaracije o ljudskim pravima i protuslovlja (Svakodnevno gaženje osnovnih prava)
U vezi s eutanazijom profesorica Kuhar kaže: „Kad bih se našla u situaciji da se ne mogu kretati i da u potpunosti ovisim o drugima, sigurno bih poželjela da je eutanazija zakonom dozvoljena“.

Da se radi o vrlo ozbiljnoj temi potvrđuju svi sudjelovatelji parlaonice. Život je samo jedan i nemoguće je donositi ishitren odluke s tim uvezi. Živjeti pretpostavlja i neizbjegnost trpljenja, a koliko je moguće stvarno odlučiti s jednostavnim odgovorom „Da!“ ili Ne!“ govori profesorica Kelava:! Bez obzira na uzvišenost osjećaja patnje (prema kršćanskom vjerovanju) postoje prilike u kojima bi, mislim, bilo i humano i ne protivno vjerskom nauku, pomoći ljudima u odlasku s ovoga svijeta. Ako liječnici ustanove da nema nikakve nade, a bolesnik nepodnošljivo trpi, na njegov zahtjev, bih prihvatile mogućnost eutanazije.“

S tim u vezi profesorica Dubravka Habazin naglašava da bi prihvatile određene intervencije , ali samo u izuzetno teškim situacijama. O eutanaziji profesorica Barbir kaže: „ Mogućnost eutanazije nitko ne uzima olako. Bude li ozakonjeno (u većini europskih zemalja) zlorabu je moguća.“

Profesorica Mišura ističe da je teško o eutanaziji govoriti iz sadašnje perspektive, ali podržava slobodan izbor osoba koji se u određenim trenucima nose s teškim bolestima.

Očito je da se radi o neiscrpnoj tematiki stoga se vjeroučitelj Banožić odlučio zaključiti parlaonicu na sljedeći način:

DIJETE – DAR BOŽJI

- Problematika vezana uz početak ljudskog života, jesu pitanja i dvojbe suvremene civilizacije
- S jedne strane uočavamo i uvažavamo vrijedne rezultate medicine (liječenje neplodnosti), a s druge strane život se ne poštuje i nasilno se uništava.

Ljudski život, nerijetko, postaje predmetom trgovine i zarade.

- Brojna su pitanja o početku ljudskog života. Ona su duhovna, moralna, medicinska, a opet i jedinstvena

- Fizički je život pojava koju istražuju mnoge prirodne znanosti (biologija, genetika, biokemija, citologija, medicina,...) Na tom području postignut je golem napredak. Provjereni podatci o najranijim razvojnim fazama čovjeka vrlo su važni kod procjene moralnog suda o početku njegova života, statusa embrija i fetusa. (Embrij nastaje začećem)

- Kada je riječ o čovjekovom duhovnom i psihičkom životu, još uvijek su prisutne mnoge nejasnoće, nepoznanice i dvojbe.

- **Majka Tereza**, misionarka ljubavi, s prvom je upozoravala:

“*Muslim da je svijet danas okrenut naopačke.*

*Toliko je mnogo patnje zato što je u obiteljskom životu tako malo ljubavi!
Najveća bolest današnjice nije guba niti tuberkuloza, nego osjećaj neželenosti i odbačenosti!
Pobačaj je najveći neprijatelj mira, jer ako majka može ubiti vlastito dijete, što onda
sprečava mene da ubijem tebe ili tebe da ubiješ mene? Baš ništa!
Pobačaj je ubojstvo u majčinoj utrobi!
Dijete je dar Božji. Ako ga ne želite, ne ubijajte ga, dajte ga meni!
Donijete odluku da dijete mora umrijeti da bismo mi živjeli po svojim željama, to je bijeda!
Ako druge sudite, nemate vremena da ih ljubite!
Trebalo bi manje govoriti: propovjedaonica nije mjesto susreta.
Što vi činite? Uzimate metlu i čistite tuđu kuću. To dovoljno govori samo za sebe!
Na kraju svoga života nećemo biti suđeni po tome koliko smo stekli diploma, koliko smo
zaradili novca ili koliko smo velikih djela učinili. Bit ćemo suđeni prema: Bio sam gladan i
nahranili ste me. Bio sam gol i zaogrnuti ste me. Bio sam beskućnik i primili ste me!*

Na kraju se, s pravom, ispostavilo da je tema takva da se o njoj treba stalno govoriti kako bi se sačuvao temeljni smisao odnosa prema životu. Kao i u klasičnoj parlaonici razmimoilaženja su bila i očekivana. Rasprava je završena bez preglašavanja tko je za a tko protiv.

Različita mišljenja postoje, a to je dovoljan znak da jedni druge trebamo još više uvažavati.

Za Napon riječi prilog pripremili profesori Dalma Mišura i Ivan Banožić

PEDESETNICA – DUHOVI

Pedesetnica je svetkovina **Duha Svetoga**.

Duhovi - blagdan silaska Duha Svetoga na apostole u Jeruzalemu, 50 dana nakon Kristova Uskrsnuća. Od tuda i izraz **Blagdan Pedesetnice**, Pentekoste itd. Značenje riječi Pedesetnica - *Pentekostes* - je „pedeset dana“. Sedam puta sedam plus jedan. U biblijskom jeziku sedam govori o savršenstvu i dovršenju. Prema tome sedam puta sedam je najviše savršenstvo.

Taj isti dan slavi se i kao **blagdan "rođenja Crkve"** budući da Djela Apostolska donose da su apostoli puni Duha Svetoga govorili tako da su ih mogli razumjeti ljudi svih naroda i jezika, a mnoštvo se "dalo krstiti te su primili Duha Svetoga". Inače to je i jasno otvaranje spasonosnoga poslanja Crkve prema svima, a ne samo prema Židovima.

"Duhovi" je doslovce preuzeto iz staroslavenskog, gdje je to genitiv jednine, a zapravo se odnosi na Duha Svetog koji je jedan, a ne na više duhova kako to zvuči u suvremenom jeziku.

"Pedeset dana, od nedjelje Uskrsa do nedjelje Pedesetnice, slavi se u radosti i klicanju kao jedan blagdan, dapače kao velika nedjelja". Tako govori obnovljeni Misal u načelima o liturgijskoj godini.

Židovi su 50 dana nakon Beskvasnih kruhova slavili Blagdan sedmica ili prvih plodova nove pšenice. Uz žetveno obilježje blagdan je podsjećao i na Sinajski savez, jer se smatralo da su na putu iz Egipta upravo oko tog godišnjeg doba praoči stigli pod Sinaj i sklopili s Bogom savez.

Na ovaj židovski blagdan kršćani već od II. stoljeća slave spomen na silazak Duha Svetoga. **Dnevna misa uprisutnjuje silazak Duha nad prvu Crkvu**, sastavljenu od različitih naroda. Zadržavamo se na poruci dnevne mise: "Danas si dovršio vazmeno djelo spasenja; danas si poslao Svetoga Duha vjernima, koje si pridružio slobodni svoga Sina. Danas se Crkva predstavila svijetu, kad si svim narodima dao poznavanje Boga, da te u istoj vjeri slave svi jezici na zemlji." U misnom Vjerovanju ističemo kako vjerujemo u Duha životvorca te u Crkvu jednu i katoličku. Na današnju svetkovinu produbljujemo tu dimenziju svoje vjere. Duh čini Crkvu živom zajednicom vjernika iz različitih naroda svijeta.

Svetkovinom Duha Svetoga gasi se i uskrsna svijeća koja je zapaljena u uskrsnoj noći i tijekom uskrsnog vremena bila je na uočljivom mjestu uz glavni oltar. Ona je simbol uskrslog Krista. Stavlja se u krstionicu te se tijekom godine ponovno iznosi na ukopnim misama kad pokojnikovo tijelo donosimo u crkvu. Kod krštenja tijekom godine ona treba gorjeti i kumovi trebaju na njoj upaliti svjeću svoga kumčeta.

Duh Sveti je Tješitelj! Pedeset dana nakon Uskrsa zbio se značajan događaj u povijesti Crkve. Došao je Duh Sveti u moći i snazi i preobrazio apostole. Njihovi životi nisu više bili isti. Trebamo Nekoga tko će nam iznutra ulijevati snagu. Nekoga tko nam govori da se ne bojimo već da idemo naprijed. Duh Sveti može i mora promijeniti i naše živote.

Duh Sveti može od nas stvoriti novo stvorenje. Imamo samo jedan život. Možemo ga učiniti lijepim ili upropastiti ga. To se čini očitim izborom, ali istina je da ništa ne možemo učiniti sami. Moramo se prepustiti milosnom djelovanju Duha Svetoga koji nam daje sedam poznatih darova kako bismo postali pravi, zreli i istinski vjernici.

DAROVI DUHA SVETOGLA

Mudrost
Razum
Savjet
Jakost
Znanje
Pobožnost
Strah Božji

Duha Svetoga nema gdje je:

Oholost, Neposlušnost, Zavist, Srdžba, Svađa, Neprijateljstvo, Spletarenje, Razdor, Bludnost, Nečistoća srca, Idolopoklonstvo, Čaranje, Gatanje, Proricanje budućnosti, Ljubomora, Strančarenje, Pijanje i Razuzdanost u gozbi i igri. Svi ti darovi nas obvezujemo da budemo odlučni u rješavanju svojih svakodnevnih poslova. Naši poslovi su, uglavnom u vezi s našim školskim obvezama pa stoga se pokušajmo potruditi da budemo jači od lijeposti. Svojom poslušnošću najviše činimo za sebe. Ako se uspijemo izgraditi u jake ljude tada ćemo u svojoj pobožnosti oplemeniti i svoje znanje. Ništa strašno. Ako naši roditelji i naši istinski prijatelji budu zadovoljni tada smo dobri i dragome Bogu. To je najveći dar kojemu se veselimo svi napunjeni Duhom Svetim. Neka bude tako ne samo u povodu blagdana nego i tijekom cijelog našega života.

Za Napon riječi pripremio vaš **vjeroučitelj Ivan Banožić**

OSVRT NA KAZALIŠNU PREDSTAVU „PROLAZI SVE“

„Prolazi sve“ je predstava nakon koje sam počeo dublje razmišljati o životu. Iako u kazalište ne idem prečesto, privukla me informacija u kojoj se kaže da se radi o uratku najveće redateljske zvijezde Dubravka Mihanovića. Moram priznati da je i naslov vrlo zanimljiv. Nikad ne znaš što se krije iza jedne obične tvrdnje: Prolazi sve. Predstava je bila vrlo zanimljiva, humoristična, a sama izvedba poznatih glumaca odlična. Bilo mi je zanimljivo pratiti životni tijek,

od rođenja do smrti. Znakovito je bilo prikazivanje rođenja djeteta s kockastom glavicom. Početak je 1926. u jednoj hladnoj kući dok se majka odmarala od teškog poroda kući je stigao pijani otac koji je zarađivao za kruh pjevajući i svirajući na sprovodima. S njim su došli pijani prijatelji koji događaj slave pogrebnim muzikama. Predstava je pokazivala život ženske osobe kao ljubavnu scenu s ustašom, partizanski život te ljubavni susret u šumi. Život je okrutan. Do starosti se isprepliću događaji koji mijenjaju odnose prema životu. Tu su djetetova smrt, ljubavni brodolom, političke optužbe i mučenje... Sama ta predstava nam pokazuje kako ništa oko nas nije savršeno. Starost je posebno okrutna. Osjećam da je to vrlo mučno razdoblje. Umjesto sretnih trenutaka starački dom postaje mjesto patnje. Ćuk je navjestitelj smrti od koje se svakom ledi krv u žilama. Ničega lijepoga u životu, u ovoj predstavi, nisam prepoznao. Prikazana je stvarnost na najsuroviji način. Prizori sa starcem, Albancem koji nije bio u domu jer nije imao papire, dio su naše stvarnosti. Iskrica nade leži u starčevoj ljudskosti kojom se naglašava da je činiti dobro djelo, uvijek bitno. Starac je naime spasio život jednoj starici iz doma koja se htjela baciti u rijeku. Volio bih da je bilo više prizora koji bi gledateljima ulijevali nade u sretniju starost. Svi mi želimo starjeti i svoje zadnje dane na ovome svijetu živjeti na ljepši, ljudskiji način baš onako kako to ljudi s velikim životnim iskustvom zaslužuju. Zahvaljujući dobrim glumcima gledatelji su s predstave otišli zadovoljni, glumci su ispraćeni velikim pljeskom.

Marko Štetner 3.d

Naši talentirani umjetnici, Kristijan Orešković

Učenik je III. D razreda. U našoj školi slovi kao odličan i uzoran učenik. Od samog dolaska u novu sredinu nametnuo se svojim samozatajnim radom, odgovornim odnosom prema školskim obvezama. Posebnu ljubav gaji prema kazalištu. Već od ranoga djetinjstva se, kako kaže, osjećalo to nešto. Ni sam nije spremjan definirati što točno, ali je siguran da, kada se kazališta tiče, osjeća nešto posebno. To su uočili i njegovi profesori u osnovnoj školi. Kako je vrijeme prolazilo kazališne daske su mu postale sve privlačnije.

Evo što o svemu tome kaže mladi glumac Orešković:

U Zagreb sam došao zbog škole i od tada stanujem u učeničkom domu Ivana Mažuranića. Od prvog razreda član sam multimedijalne skupine s kojom svake godine pripremam dramske predstave. Prošle godine naša predstava

bavila se vršnjačkim nasiljem. U sklopu dramskog natjecanja u kategoriji dramski izraz s njom smo osvojili prvo mjesto u regiji (Zagreb) i drugo u Državi.

Ove godine smo pripremili predstavu koja se bavi problemima mladića i djevojaka u adolescentskom razdoblju. Predstava je istovremeno ozbiljna i smiješna, a pokazuje ljubav iz muškog kuta-drukčije ne može ni biti jer u predstavi igra osam mladića. Predstava traje petnaest minuta, a to je ujedno i naziv predstave koja sadrži različite elemente: U monologima publika tek ponešto može shvatiti. Bit predstave je u fizičkom teatru odnosno u pokretima koji se izvode bez govora. Humor je najviše dolazio do izražaja kroz dijaloge. Izmjena monolog-dijalog-fizički teatar kako je doprinijela dinamici predstave što je publika jako dobro prihvatile, a glazba je dodatno naglasila i izrazila pokrete. Svoje mišljenje

o predstavi iznio je stručni žiri koji čine Katarina Kolega i Iva Srnec: „Kazališno najzaokruženija predstava bila je „15 minuta“ polaznika doma Ivana Mažuranića. Grupa Tvorničari već su prošle godine svojom izvanrednom izvedbom visoko podigli ljestvicu i povisili kriterije na ovom natjecanju. Njihova glumačka igra je ujednačena, energična, uvjerljiva, koncentrirana te uvježbana do savršenstva. Scenski pokret je precizan i točan, mizanscenski je predstava detaljno osmišljena, a priča obiluje pametnim humorom i iznenadnjima. Tvorničari su nas svojom energijom, veseljem, kreativnošću, ali i ozbilnjim i predanim radom potpuno osvojili i voljeli bismo da iduće godine bude više takvih radova“.

Važno je istaknuti da scenarij i režiju radi Josip Sunko, bivši učenik Doma, a u predstavi igraju Ljudevit Bedeniković, Tomislav Blažičko, Kristijan Orešković, Franjo Oršolić, Nikola Šlogar, Mihovil Šmit, Luka Turčić i Branimir Vdović. Kao i na regionalnoj razini natjecanja i na državnoj smo uvjerljivo odnijeli prvo mjesto. I tako sam postao državni prvak.

Kristijan Orešković, III. D

Sjećanje na božićno putovanje u Berlin

Ovogodišnji božićni blagdani prošli su drugčije nego inače, sasvim neočekivano i uzbudljivo. Umjesto provođenja blagdana kod kuće, ove godine to je bilo u Berlinu, glavnom gradu Njemačke, drugom po redu najvećem gradu Europske unije, gradu mnogih poznatih znamenitosti i kulturnih zbivanja. Berlin je značajan dio europske povijesti kao glavni grad bivše nacističke vladavine koji je ujedno bio okupiran i razdijeljen. Strašni

događaji ostavili su snažan utjecaj, tajne Berlina skrivene su duboko u zemlji, u njegovojoj prošlosti. Sadašnji Berlin nalik je više na poslovno središte, prometna infrastruktura

veoma je razvijena. Moguće je od jednog do drugog kraja grada doći za manje od pola sata, zahvaljujući podzemnoj i nadzemnoj željeznicu. Kada bih sjedio u vlaku, osjećao bih se kao da lebdim ogromnim Berlinom. Iz vlaka pogled mi je lutao na zgrade, kuće, smislene grafite koji ostavljaju jedinstvenu poruku te ceste koje u nekim ulicama imaju čak tri trake u svakom smjeru. Izgledalo je da se sve odvija brže nego u Zagrebu. Nakon nekoliko dana boravka u Berlinu, stekao sam dojam kao da sam tamo već nekoliko godina.

Potpuno sam se sjedinio s njihovim načinom života, njihovim svakodnevnicama. Začudo, jezik mi nije predstavljaо prepreku u gradu, iako je glavni jezik njemački, od kojeg ne znam ništa više od „Ich bin Nikola“ ili „du bist eine Schweine“. To je veoma ironično jer gospođa koja nas je udomila znala je pričati njemački i francuski. Možete si misliti kakva je to bila muka kada smo joj

pokušavali nešto objasniti. Govor tijela je tada igrao glavnu ulogu. Za vrijeme objeda vladala je tišina, sve dok gazdarica nije suzbila monotoniju i započela jednu od svojih priča. Mi smo je samo gledali, i kimali glavom u nadi da nas neće ništa pitati. Ljudi koji su bili s nama za stolom divili su se njenim pričama i komentirali njene dogodovštine. Poslije su nam na engleskom objašnjavali radnju te priče pa je postalo zanimljivije kada smo napokon znali o čemu ona to priča

sve vrijeme. Svakog jutra, poslije doručka, uputili bismo se prema gradu, gdje bismo proveli ostatak dana. Prošli smo većinu grada, razgledali nekoliko muzeja, gradske znamenitosti, uključujući modernu arhitekturu. Ulice Berlina bile su sasvim okićene raznim božićnim ukrasima, koji bi noću osvijetlili Berlin i pretvorili ga u neko čarobno mjesto.

Sva ta ljepota Berlina pretočila se u nezaboravnu uspomenu, od kušanja nove vrste hrane, upoznavanja ljudi i provođenja blagdana s prijateljima do razgledavanja grada i gradskih znamenitosti. Imao sam priliku stajati pored Berlinskog zida, gledati u njega i zamisliti si sve stvari koje su se tada događale. Zahvalan sam na toj prilici i zaista bi mi bilo žao da je nisam iskoristio.

Na putovanje smo krenuli na sam Božić u popodnevnim satima. Cilj nam je bio Berlin gdje je bilo okupljanje mladih na Taize molitvama. Svake godine zimski Taize održava se na jedinstvenom mjestu. Ljetni Taize odvija se u samom selu Taize u Francuskoj, po kojem je taj događaj dobio ime. Ovo mi je bio prvi put da sam sudjelovao na jednom takvom okupljanju mladih u inozemstvu.

Zaista je lijepo bilo sudjelovati na raznim molitvama, osjetiti duhovno prosvjetljenje i opuštanje uz molitve i pjesme, upoznati mnoge ljudе koji su također prešli dalek put kako bi proveli vrijeme sa strancima koji imaju isti cilj.

U grupama smo bili razvrstani po župama. Marko i ja smo bili smješteni u jednoj župi, a Zvonimir u drugoj, na drugom kraju grada. Ipak, bilo je dobro jer smo se upoznali i družili s ljudima u Zvonimirovoj župi. Sve mi je to bilo drukčije jer su jutarnje molitve u našoj župi bile na raznim europskim jezicima, a tako i na hrvatskom. Zajedničke molitve bile su održane na njemačkom velesajmu „Messegelände“, poslijepodne i navečer. Ondje smo se često sastajali

sa Zvonimicom, te bi poslije molitve zajedno provodili vrijeme. Sve u svemu, mogu se pohvaliti da smo kvalitetno proveli blagdane, iako smo bili odvojeni od vlastitih obitelji.

Nikola Svetić i Zvonimir Bartovčak, III.D

Bruno Šimleša: LJUBAVOLOGIJA i ŠKOLA ŽIVOTA

Bruno Šimleša urednik je duhovne literature u VBZ-u, ali i autor pet vrlo uspješnih knjiga o duhovnosti u kojima je na originalan način podijelio svoje ideje, vizije, razmišljanja i savjete o životu, sreći i ljubavi.

"Razmišljaо sam da najprije navedem one uobičajene podatke koji izgleda zanimaju ljudе ... Mislim da je ipak najbitnije reći da sam istinski sretan čovјek neizmjerno sam se trudio da to ostvarim. Sjećam se da sam odrastajući uvijek imao jednu ideju u glavi - otkriti istinu, istinu o tome zašto odrasli ljudi lažu, istinu o tome kako nastaju oblaci, istinu o svemu što sam susretao. Nisam se zamaraо time kako mi je u školi, kome se sviđam, s kim se družim, bilo mi je mnogo bitnije svojim samotnim šetnjama Novim Zagrebom otkrijem istinu nekog aspekta života. Od oblaka i licemjerja odraslih, zagubljenih ljudi u svojim sam tinejdžerskim godinama došao do propitivanja smisla života. Odjednom me počelo zanimati kako ostvariti sreću, koje su moći ljudske psihe, kako uskladiti unutarnji svijet s vanjskim, odnosno kako vanjski svijet prilagoditi unutarnjem. Tijekom tih samotnih istraživanja, imao sam pomoći posebnog osjetila koje je reagiralo kada sam bio u pravu. Vjerojatno bi neki to nazvali intuicijom, no ja ne bih. Jednostavno sam znao kada sam tijekom razmišljanja o nečemu došao do istine. Dosad sam to, u svojih 30 godina, osjetio nekoliko tisuća puta i svaki put se pokazalo ispravnim tako da sam naučio vjerovati tom osjećaju

Te sam prve dojmove poželio podijeliti s drugima pa sam napisao knjigu **Sudbina Duše** (2001). Kako je mnoge privukla teorija, a nisu razumjeli kako sve to provesti u praksi, počeo sam držati predavanja i tečajeve kojima je upravo to bio cilj. Transkripti tih tečajeva poslije su objavljeni u knjigama **Hvala ti, ljubavi** (2003) i **Savršenstvo Kreacije** (2007). U Ljubavi objašnjavam kako otkriti i ojačati svoju unutarnju ljepotu te neutralizirati sve ono što nam smeta u životu, a u Kreaciji kako je nastao svijet i koja je naša uloga u tome U meduvremenu sam objavio svoju zbirku poezije (**Osluškujući podne**, 2007) jer moji stihovi

zaslužuju tu čast. 2010. završena je moja **Škola života** kojom sam poručio svima: "Sreća je nadohvati vašeg srca i umu. Raširite krila i prepoznajte znakove života ispisane baš za vas!"

Cilj je moje najnovije **Ljubavologije** (2011) naučiti voljeti potpuno, a pritom ne izgubiti sebe! Jer za kreiranje istinskog ljubavnog odnosa ključna su tri faktora - ravnoteža davanja i primanja ljepote, visok stupanj kompatibilnosti i iskrenost.

Diplomirao sam sociologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Sjećam se da sam jednu srijedu navečer držao predavanje o nalaženju mira sa svojom prošlošću i prirodi ljudske svijesti, a u četvrtak ujutro imao obranu diplomskog o osjećaju nesigurnosti u modernom svijetu ...

Imam tri posla koji me raduju i ispunjavaju na različite načine. Urednik sam duhovne literature u izdavačkoj kući V.B.Z., držim tečajeve na kojima učimo voljeti i spoznavati istinu (sebe) i pišem. Obožavam sva tri posla jer na različiti način doprinose ispunjenju moje uloge kao poslanika ljubavi. Živim intenzivno, strastveno i izuzetno sretno i taj osjećaj sreće me nije napustio zadnjih 10 godina. Svake sekunde, svakog dana sam osjećao da sam sveto stvorene koje voli svoj život. Ne pristajem na kompromitiranja i obožavam svoj život! Sve što piše u mojim knjigama plod je mog cjeloživotnog istraživanja zakona života i desetogodišnjeg svakodnevnog rada s ljudima u kojem smo teoriju uspjeli provesti u praksi. Sve u svemu, obožavam otkrivati kako život funkcionira, a to što svoje ideje mogu dijeliti s drugima i dalje doživljavam kao iznimnu čast. To sam ja!"

Često spominjete zahvalnost. Zašto je ona važna?

- Većina je ljudi navikla uzeti zdravo za gotovo, ono što funkcionira u njihovim životima i opsesivno se bave stvarima koje ne funkcioniraju misleći da će tako brže i bolje pronaći rješenje. To je pogrešno. Prepostavka života uz zahvalnost jest da smo prvo zahvalni prema onome što imamo u sebi i oko sebe i onda na temelju toga razvijemo veći osjećaj vrijednosti sebe i samouvjerenost. Zahvalnost je tu definitivno ključni faktor jer se prvo treba razviti baza da jesmo zahvalni na onome što imamo u sebi i oko sebe. To je preduvjet da bismo uopće mogli krenuti u borbu sa svim onim nezadovoljstvima, manama, stvarima koje nam se ne sviđaju u našem životu.

Može li svatko živjeti sretno, bez obzira na životne okolnosti?

- Naravno, a koliko će biti teško ovisit će o tome koliko smo si do sada zakomplikirali život. Nekada je to zadivljujuće lako jer samo treba posložiti nekoliko stvari na svoje mjesto. No, postavimo ovo pitanje: Postoji li uopće nešto drugo čemu bismo trebali posvetiti svoj život? Čini mi se da jedino sreća i osjećaj sebe kao ljubavnog bića udišu smisao životu. A vama?

Definirajte nam ljubav prema sebi?

Idemo vidjeti najprije što ljubav prema sebi nije - ona nije odraz vaše samodopadnosti, narcisoidnosti, prepotentnosti, arogancije i sebičnosti. Osjećati ljubav prema sebi ne znači da smatraste da ste najljepša niti najbolja osoba na svijetu, već samo da osjećate svoju ljepotu da zbog toga volite sebe. To je prirodan osjećaj za koji ste stvoreni. Vi ste bića koja su stvorena da osjećaju ljubav - i prema sebi. Ta ljubav ne stvara osjećaj nadmoći ili veće vrijednosti, već upravo suprotno. Kad ljubimo sebe, osjećamo povezanost s drugima, povezanost i jednakost sa svojom duhovnom obitelji - čovječanstvom!

Dakle, da biste osjetili ljubav prema sebi, trebate preodgojiti i svoj um i svoje srce?

Nećete vjerovati, um je mnogo jednostavnije preodgojiti, a za taj je pothvat ključno odreći se zablude da je ljubav nešto što trebate dobiti od drugih ljudi! Ideja da vam prvo netko drugi treba pokazati ljubav da biste znali da ste vrijedni i mogli uzvratiti - jedna je od najdestruktivnijih zabluda nas ljudi!

Provodite život očekujući ljubav od svojih roditelja, partnera, djece ... Svaki neuspjeh dovoljan je dokaz da se radi o zabludi. S obzirom na to da se vaše srce nije naučilo osjećati sigurno, poštovano, voljeno, vi ste ti koji mu to trebate pokazati! Poslužite se moćnim koktelom koji će sigurno dugoročno promijeniti percepciju stvarnosti. Taj je koktel sačinjen od **zahvalnosti, divljenja i uživanja!**

Zahvalnost nam pomaže da se koncentriramo na ono što imamo, za razliku od kronične čežnje za onim što nemamo. Sve se tradicije slažu da je senzacija zahvalnosti jedan od najbogatijih i najvrednijih suputnika u procesu otkrivanja svoje svetosti. Vrhunska moć zahvalnosti jest da nas ona fenomenalno uprisutnjuje. Sama činjenica da osjećamo radost u vezi nečega što je u nama ili oko nas znači da smo prisutni u sadašnjem trenutku i tu se otkriva čarobna moć zahvalnosti. Možemo biti zahvalni na unutarnjim stvarima, kao što je naša predanost, talent, izazovi, iskrenost, upornost ... i, dakako, na vanjskim stvarima - struji, kućni uređaji, stan, bicikl, odnosi s prijateljima, raznolikost prirodnog svijeta ...

Divljenje nam pomaže u očaravanju srca i osnaživanju svijesti! Pokušajmo se okružiti ljudima, aktivnostima, pejzažima kojima se istinski divimo. Slično kao i kod zahvalnosti, možemo se diviti velikim i malim stvarima. Velike su mogućnosti doživljavanja sveopće ljepote, činjenica da smo protkani ljubavlju, da smo materijalno-duhovna bića koja mogu materijalizirati ljubav ... Male stvari kojima se možemo diviti bile bi morski valovi, izvrsno otpjevana pjesma, dobro obavljen zadatak.

Bez **uživanja**, i zahvalnost i divljenje ostali bi na površini našeg uma. Jer tek kad uživamo zato što smo zahvalni i zato što se možemo diviti, njihove se prekrasne niti vječno utiskuju u nas.

Naš život zaslužuje da uživamo u njemu, a ne da ga odradujemo!

I tako te tri prekrasne dame: zahvalnost, divljenje i uživanje, plešu svoj ples kojim nas život očarava.

Za Napon rijeći, iz navedenih knjiga i intervjeta izdvojila Mirjana Čakara, prof.

SPORTSKA DOGAĐANJA TIJEKOM ŠKOLSKE 2011./2012.

Tijekom ove školske godine, a tako je i uvijek, profesori tjelesne i zdravstvene kulture uz redovitu nastavu svake godine organiziraju različita sportska natjecanja te na taj način uspijevaju sport u školi podignuti na najvišu razinu. Veseli činjenica da se svake godine u spomenute aktivnosti odlučuje sve veći broj učenika svih generacija. Ove smo se godine odlučili

pozabaviti upravo toj vrsti sudjelovanja naših učenika na školskoj i drugim razinama.

NATJECANJA UČENIKA SREDNJIH ŠKOLA

U okviru slobodnih aktivnosti koje djeluju u našoj školi i ove godine naša škola se natjecala na razini srednjih škola i to u sportovima:

- Mali nogomet-futsal, Nikola Dević, prof. Josip Kaurin, prof.
- Odbojka, Zoran Marković, prof.
- Košarka, Josip Kaurin, prof.
- Atletika, Josip Kaurin, prof.
- Stolni tenis, Josip Kaurin, prof.

Mali nogomet-futsal

Ove su godine natjecanja počela vrlo rano, već u 9 mjesecu, a pod vodstvom profesora Nikole Devića.

Sustav natjecanja omogućava školama, koje su u prošlogodišnjem natjecanju ostvarile plasman od 1. do 12. mesta, izravan ulazak u skupine "A1" i "A2", dvije skupine po 6 škola (nositelji), a ostale škole kvalifikacijama se bore za ostala 4 mesta u skupinama, tako da na kraju imamo dvije skupine po 8 škola.

Kako naša škola nije nastupila prošle godine na ovom natjecanju, već na METRONET-u u organizaciji Sportskih novosti, morala je u dodatne kvalifikacije. U konkurenciji 42 škole u prednatjecanjima za preostala mesta u skupinama, naša škola je osvojila 1. mjesto i time je ušla u skupinu A2. U skupinama se igra po načelu svaka škola sa svakom školom.

Nakon pet mjeseci razigravanja naša škola je osvojila odlično 6. mjesto u konkurenciji 54 srednje škole.

Učenici koji su nastupili za školsku ekipu:

Luka Hezler (4.a), Matija Matasić (4.b), Ivan Sobota (4.d), Luka Grčić (2.d), Dario Katana (2.g), David Androšević (4.d), Nikola Grgić (4.d), Viktor Bartolić (4.e), Filip Domitrović (4.e), Domagoj Vujčuf (1.e), Marko Cerovečki (4.d), Dino Budimir (4.e), Danijel Jović (4.e).

Odbojka

Školska odbojkaška ekipa je imala izravan plasman u skupinu. Kao jedna od nositeljica, a na osnovu prošlogodišnjih rezultata, nije morala nastupiti u pretkvalifikacijama. Nakon deset odigranih kola osvojili smo odlično 7. mjesto u konkurenciji 38 srednjih škola čime smo osigurali izravan plasman i iduće školske godine. To pokazuje da smo zadržali

visoku razinu rezultata. Sigurno je jedan od zaslužnih za ovakve rezultate i profesor **Zoran Marković** koji je s učenicima proveo najviše vremena.

Učenici koji su nastupili za školsku ekipu:

Marko Gorša (4.d), Filip Jakopec (4.f), Josip Vukmanić (4.d), Mislav Renić (4.d), Adrian AlGarby (4.d), Adam Szabo (4.d), Ivan Andačić (4.d), Marko Sabljak (4.f), Dominik Šinković (3.c), Tomislav Krmpitić (3.c).

Košarka

Košarkaška ekipa, nažalost, ni ove godine nije imala sreće. Nije pomogla ni činjenica da smo, realno gledano, imali najbolju momčad. Žao nam je jer smo doista željeli izboriti natjecanje u skupini. Bilo je vrlo napeto, borili smo se do samoga kraja i, na kraju, tjesno izgubili. Košarka je vrlo dinamičan sport, od trenutka do trenutka situacija se mijenja. Povremeno nam se činilo da ni suci nisu najkvalitetnije, a na našu štetu, obavili svoj zadatak. Ne treba zaboraviti da je bilo pogrešaka i s naše strane. Koliko god je lijep osjećaj dobiti meč, jednako tako je neugodno izgubiti meč. Malo smo teže sve skupa podnijeli jer smo ostali korak do ostvarenja cilja.

Za utjehu nam ostaje pokušaj sljedeće godine. Konačan plasman naše ekipe 16 od 33 škole i nije tako tragičan. Bilo je zadovoljstvo gledati ih kako se bore na terenu. Da ne bismo zaboravili istaknut ćemo njihova imena:

Zvonimir Serdarević (1.h), Danijel Krznarić (1.h), Marko Bocak (4.c), Luka Župan (4.c), Mateo Matić (4.c), Denis Sotinac (4.e), Andrija Čipić (4.e), Boris Alilović (4.a).

Atletika

Ove školske godine, iako su bila predviđena dva kola natjecanja, održano je samo jedno u travnju. Zbog lošeg vremena prvo kolo natjecanja u listopadu je otkazano, tako da nema plasmana u okviru škola, već samo pojedinačnih rezultata za učenike svih škola. S obzirom na takav razvoj događaja u travnju smo nastupili u pet disciplina: bacanje kugle, skok u vis, 400 m, 100m, 4×100m, dok smo odlučili preskočiti discipline: skok u dalj, 1000m.

Učenici koji su nastupili:

Marko Gorša (4.d), Arijan Islami (1.h)-bacanje kugle, Andrija Čipić (4.e), Krešimir Beti (4.d)-skok u vis, Mateo Gagula (2.d), Luka Grčić (2.d)-400m, Enes Bajrami (4.e), David Androšević (4.d)-100m, Gagula, Grčić, Bajrami, Androšević- 4×100m.

Posebno dobar nastup su odradili Androšević na 100m, Gagula na 400, te izvrstan u bacanju kugle Arijan Islami.

Stolni tenis

Naša stolnoteniska ekipa ove godine nije imala sreće sa ždrijebom. U prvom kolu za protivnike smo dobili Dr. Častl što je značilo i kraj natjecanja za nas, zbog toga što se igra kup sustavom (pobjednik prolazi dalje). Ekipa Dr. Častl koji su i kasniji pobjednici natjecanja su vrhunska momčad ne samo u srednjoškolskom sportu, već su i državni prvaci u stolnom tenisu te daju najveći broj reprezentativaca od kojih će neki nastupiti na dolazećim OI. Konačan plasman naše škole je 20 mjesto od 23 škole.

Učenici koji su nastupili za školsku ekipu:

Marko Brezak (2.d), Karlo Sever (2.d), Adrian AlGarby (4.d).

ŠKOLSKA NATJECANJA U ELEKTROTEHNIČKOJ ŠKOLI (MEĐURAZREDNA)

Kao i svake školske godine, u našoj školi se organiziraju međurazredna natjecanja u sportovima: stolni tenis (pojedinačno natjecanje), odbojka, mali nogomet.

Učenici naše škole su jako zainteresirani za razredna natjecanja u navedenim sportovima pa je i odaziv učenika svake godine izvanredan. Tako osim redovne nastave tjelesne i zdravstvene kulture, učenici na razrednim natjecanjima dobiju još jedan odličan oblik sportske aktivnosti.

Kako se radi o razrednim natjecanjima, učenici se posebno trude za što bolji uspjeh, jer pobjedniku ostaje za nagradu da se hvali jednu godinu da je njegov razred najbolji u školi u pojedinom sportu. Ove godine u razrednim natjecanjima sudjelovalo oko 380-400 učenika, a nema razreda koji se nije prijavio u jednom od sportova (30 razreda) što posebno veseli profesore tjelesne i zdravstvene kulture.

Gledajući po sportovima najuspješniji razredi su:

Stolni tenis:

1. mjesto: **David Androšević (4.d razred)**
2. mjesto: Marko Brezak (2.d razred)
3. mjesto: Marko Cerovečki (4.d razred)

Odbojka:

1. mjesto: **4.D razred-Razredna ekipa:** Marko Gorša, Adam Sazbo, Josip Vukmanić, Vedran Tačković, Adrian AlGarby, Nikola Grgić, Mislav Renić.
2. mjesto: 4.F razred
3. mjesto: 2.C razred

Mali nogomet:

1. mjesto: **4. D razred-Razredna ekipa:** Marko Gorša, Nikola Grgić, Josip Vukmanić, Matej Maleković, Marko Cerovečki, Adrian AlGarby, Mislav Renić, Petar Rogić, David Androšević, Josip Golub.
2. mjesto: 3. H razred
3. mjesto: 2. G razred

Profesori tjelesne i zdravstvene kulture i dalje pozivaju sve zainteresirane učenike da se uključe u školske sekcije, bez obzira na sportsko predznanje.

**Za Napon riječi, a u ime stručnog aktiva tjelesne i zdravstvene kulture pripremio prof.
Josip Kaurin - Aktiv TZK**

Naši talentirani sportaši, Borko Gorgiev

Nogomet je najvažnija sporedna stvar na svijetu. Toliko se o njemu razgovara da se često i ozbiljno zapitamo, u čemu je „kvaka?“ Zanimalo nas je što o tome misli naš učenik Borko Gorgiev. Reagirao je „na prvu loptu.“ Izrazio je zahvalnost zbog toga što nas to uopće zanima. Voli nogomet i za njega je to doista najvažnija sporedna stvar na svijetu. Rekao je da naglasim ono sporedna. To nas je

malo zateklo. Borko je ipak vrhunski sportaš. „Sve je to točno, ali“ naglašava naš sugovornik treba misliti i na budućnost. Nitko ne može biti siguran da će cijelog života moći živjeti isključivo od nogometa. Što ako se, ne daj Bože, dogodi kakva neželjena situacija, povreda ili nešto drugo?“

Na prvo mjesto ističe školu. To mu je osnovni oslonac, a nogomet? Neka ipak bude najvažnija, sporedna stvar na svijetu. Moram priznati, vrlo zrelo razmišljanje.

Borko je u 3. E razredu i slovi kao dobar učenik i izvrstan prijatelj. Svi o njemu govore o osobi s kojom bi se rado družili. Mislim da je to jedna od najbitnijih stvari u životu za koju se uvijek treba reći da je najvažnija, a nikada da je sporedna stvar na svijetu.

Zanimljiv je Borko i kao nogometni igrač. Bio je u središtu medijskih pozornosti jer je najmlađi igrač u povijesti 1. Hrvatske nogometne lige. Na internetskoj stranici piše i ovo: **Borko Gorgiev, vezni igrač Inter-a, učenik elektrotehničke škole je 12. kolovoza 2010. zaigrao**

za prvu seniorsku ekipu zadnjih 10 minuta i postao najmlađi igrač u povijesti hrvatskog nogometa. Što o svemu kaže Borko Gorgiev:

Moj trenutni najveći cilj je završiti 3. razred, stoga moram dati sve od sebe da to i učinim. Kadet sam nogometnog kluba Inter iz Zaprešića. Upisujem nastupe za juniorski i seniorski sastav. Sportski cilj mi je igrati u jednoj od liga petica (Engleska, Španjolska, Njemačka, Italija, Portugal).

11.6.2012. počinju mi pripreme za seniorski sastav, pa će morati napisati zamolbu za izostanak iz škole.

Zahvaljujući Elektrotehničkoj školi, ravnatelju i svim profesorima, uspio sam ostvariti svoj sportski san igrajući turnire u Austiji, Njemačkoj, Českoj i Mađarskoj. Čekaju me dva velika cilja, završiti srednjoškolsko obrazovanje, maturirati i zaigrati za Chelsea. Želimo od svec srca da Borko ostvari svoje zamisli.

Razbibriga - vicevi

Umro je od smijeha

Uhvatio Mujo medvjeda u lovku kad nađe Haso, te ga upita:

- Kako si ga uhvatio, bolan?
- Lako, pucao sam sto puta!
- I koliko si ga puta pogodio?
- Nijednom, umro je od smijeha!

Mobilni telefoni!

Ruski arheolozi iskopali telefonski kabel star 1.000 godina i odmah zaključuju da je još tada u Rusiji bilo telefona.

Američki arheolozi pronašli optički kabel star 2.000 godina i, naravno, zaključuju da je još tada u Americi postojao internet.

Čuli to crnogorski arheolozi pa počeše i oni kopati neku rupetu na Cetinju. Pošto nisu ništa našli, zaključuju - da su još prije 5.000 godina Crnogorci imali mobilne telefone.

Došao po savjet

Doktor, vidno oronulom pacijentu: „Pijete li rakiju, možda?“

Pacijent, sav nikakav: „Pijem, doktore, ali ne pomaže!“ 😊

Na rutinskom pregledu

Pacijent, zabrinut zbog kašlja: „Doktore, imate nešto protiv kašlja?“

Doktor: Ne, ne, samo Vi kašljite, gospodine.“

Vrijeme rasprodaje

Na satu hrvatskoga jezika:

Pitanje glasi: "Kupujem, kupuješ, kupuje, kupujemo, kupujete, kupuju ..."

Ivice, reci mi koje je to vrijeme!"

Ivica: - "Vrijeme rasprodaje!"

Problem je u tinti

Sav nesretan učenik dolazeći iz škole, požali se baki:

„Bako, što će sad, dobio sam jedinicu iz matematike!“

Baka će mudro, tješeći svoga unuka: „Pa što, ispravit ćeš i opet će sve biti dobro.“

„Ali, bako, profesorica ju je upisala tintom!“

Jupiii!

Vratio se Perica sav sretan iz škole:

„Mama, mama, dobio sam jedinicu iz matematike! Jupiii!“

„Ne razumijem, dobio si jedinicu i sretan si?“

„Sretan sam, kako ne bih bio kad drugi nisu dobili ništa!“

List se ostvaruje u suradnji učenika i profesora.

REDAKCIJA LISTA:

Kristina Zbinjovski, Doroteja Bednjanec, Doroteja Bednjanec, Marina Prgeša, Valentina Ileković, Tomislav Krajačić, Vedran Devčić, Marko Pavić, Nikola Svetić, Mario Antunović, David Punčikar, Marko Pavić, Dominik Fuček, Robert Kukec, Zvonimir Bartovčak, Nikola Huzjan, Petar Čorić, Antonio Jambrešić, Ante Cigut, Kristijan Orešković, Marko Štetner, Borko Gorgiev.

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Matija Šupek

VODITELJ: Mile Pervan

IZDAVAČ: Elektrotehnička škola

ZA IZDAVAČA: Ivo Klarić, prof.

GRAFIČKI UREDNIK I PRIJELOM: Darko Velicogna

STALNI SURADNICI: Anita Brigović, prof., Mirjana Čakara, prof., Renato Matejaš, prof. i Ivan Banožić, prof.

PROFESORI SURADNICI: Boženka Barbir, Elizabeta Abramović-Tešija, Zora Pervan, Jelena Stojanović, Dalma Mišura, Josip Kaurin, Mario Božurić, Zdenko Šmid i Miroslav Osrečki

**List učenika Elektrotehničke škole, Konavoska 2, Zagreb
Školska godina 2011./2012.**

Godina 21. Broj 37.